

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ · ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 24^ο | ΑΘΗΝΑΙ 15-30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1910 | ΑΡΙΘΜΟΣ 995

ΟΙ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΚΑΙ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Κάθε φορά ποῦ ξημερώνει ἡμέρα ἐκλογῶν αἰσθάνομαι ὡς μία ἐλπίδα νὰ πτερυγίσῃ μέσα μου, ὡς ἓνα φῶς νὰ γλυκοφέγγῃ εἰς τὸν σκεπασμένον κἄπως καὶ ἀβέβαιον ὀρίζοντα τοῦ μέλλοντος.

Ἴσως αὐριον γείνη ἐκεῖνο, ποῦ δὲν ἔγεινε χθὲς, λέγω μὲ τὸν ἑαυτὸν μου. Ἴσως μεταξὺ τῶν νέων, ποῦ θὰ ἔλθουν νὰ λάβουν θέσεις εἰς τὰ βουλευτικὰ καθίσματα, εὐρεθῇ καὶ ἐκεῖνος, ποῦ θὰ ἔχει καταλάβει ὅτι ἔχει καθήκοντα ὄχι μόνον ἀπέναντι τῶν ἀνδρῶν τῆς ἐπαρχίας του ἢ τῶν Ἑλλήνων μόνον ἐν γένει, ἀλλὰ καὶ ἀπέναντι τῶν Ἑλληνίδων.

Ἴσως θὰ τύχη μεταξὺ τῶν πολλῶν κάποιοι πατέρας, ὁ ὁποῖος, ἐνῶ βλέπει τὰ κορίτσια του νὰ μεγαλώνουν, καταλαμβάνεται ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν καὶ τὴν ἀνησυχίαν, ὄχι τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν τῆς ὑλικῆς ἀπλῶς, ἀλλὰ καὶ τοῦ μέλλοντος ὅπου τὰ περιμένει, ἀπροσάτευτα ὡς εἶνε ἀπὸ τοὺς νόμους.

Πλούσιος ἢ πτωχὸς ὁ πατέρας αὐτὸς, ἂν δὲν τὸν ἔχη τυφλώσει ἡ ρουτίνα τοῦ καθεστῶτος, ἔχει τόσα πράγματα νὰ σκεφθῇ. Ἄν εἶνε πλούσιος καὶ ἀγαπᾷ τὰ κορίτσια του μὲ τὴν στοργὴν καὶ τὴν τρυφερότητα ποῦ τὰ καμαρώνουν σήμερα οἱ πατέρες, θὰ σκέπτεται : Ἄρά γε, μὲ ὅλα τὰ χρήματα ποῦ θὰ τὴν προ-

κίσω, θὰ τὴν κάμω εὐτυχῇ ; Καὶ ἔχω τὴν βεβαιότητα ὅτι δὲν θὰ στερηθῇ καὶ τὸ ψωμί, ἴσως, ἂν πέσῃ εἰς τὰ χέρια ἀνδρὸς ἀνικάνου νὰ διαχειρισθῇ τὰ χρήματα μου, ἢ σπατάλου ἢ χαρτοπαίκτου ; Ἄρά γε τὸ παιδί μου αὐτὸ, ποῦ στολίζει τὸ σπίτι μου καὶ ἠμποροῦσε νὰ εἶνε ἡ χαρὰ τοῦ γῆρατός μου, δὲν θὰ πέσῃ οἰκτρὸν θῦμα δολοφόνου καὶ μὲ κακοῦργα ἐνστικτα ἀνδρὸς ; Καὶ ἐὰν σωθῇ ἀπὸ τὸ θροβόλβερ, ἢ τὸ μαχαίρι, ἢ τὴν σωματικὴν κακομεταχείρισιν, δὲν εἶνε ἐνδεχόμενον νὰ πεθαίνῃ κάθε ἡμέραν καὶ κάθε κάθε ὥραν ἀνυπεράσπιστα θάνατον ψυχικόν, χειρότερον κἄποτε ἀπὸ τὸν ἄλλον ;

Καὶ ἂν εἶναι πτωχὸς ὁ πατέρας αὐτὸς, μαζῇ μὲ τὰς σκέψεις αὐτὰς θὰ τὸν βασανίζουν τόσαι ἄλλαι ἀβεβαιότητες τοῦ μέλλοντος καὶ τοῦ παρόντος ἀκόμη. Ἀποπλάνησις τοῦ παιδιοῦ του ἀπὸ τὰ δέκα τρία χρόνια, στερήσεις, πείνα, ἐρημώσεις, ἐγκατάλειψις.

Ἄλλ' αἱ ἐκλογαὶ ἔρχονται καὶ περνοῦν, αἱ Βουλαι διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλην, πατέρες πτωχοὶ καὶ πατέρες πλούσιοι ἀραδιάζονται ὑπερήφανοι εἰς τὰ βελουδένια καθίσματα τοῦ Βουλευτικοῦ μεγάρου, χωρὶς κανεὶς ἕως τώρα νὰ ἐνθυμηθῇ ὅτι ἔχει κορίτσια, ἢ ἀδελφές, ἢ συγγενεῖς.

Τὰ κορίτσια εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶνε ὡς νὰ μὴν ὑπῆρχαν. Οἱ Ἕλληνες τοῦ 1910 ἔχουν τόσα παιδιὰ μόνον, ὅπως λέγουν οἱ Ἀλβανόφωνοι χωρικοὶ, καὶ τὸ **κορίτσια μὲ συμπάθειο**

εἶνε ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ γίνεταί λόγος δι' αὐτά.

Τὰ Θεσσαλικὸν ζήτημα ἔχει ἀναστατώσει τὴν Ἑλλάδα, διότι, λέγουν, δημιουργεῖ εἰλωτας. Ἀλλὰ τὸ γυναικεῖον ζήτημα δὲν ἔπρεπε τάχα νὰ ἐπαναστατήσῃ ὅλους τοὺς πατέρας, οἱ ὅποιοι ἔχουν καθήκον καὶ ὑποχρέωσιν νὰ ἐξασφαλίσουν τὰ κορίτσια τῆς σήμερον, καὶ τὰς γυναῖκας καὶ μητέρας τῆς αὔριον, αἱ ὁποῖαι εἶνε δουλικώταται δοῦλαι τῶν ὀρέξεων καὶ τῆς αὐθαιρεσίας καὶ τῶν παθῶν καὶ τῶν ἐκμεταλλεύσεων τοῦ πρώτου τυχόντος ἐπιτηδείου καὶ γαυροῦ ἐκμεταλλευτοῦ.

Τώρα, λέγουν, μὲ τὸ νέον καθεστῶς εἰς τὴν Βουλὴν, δὲν θὰ ἀντιπροσωπεύονται πλέον κόμματα, ἀλλὰ ἰδέαι. Ἀλλὰ μεταξὺ ὑπερπεντακοσίων ὑποψηφίων τῶν νέων ἰδεῶν, ποῦ διευτυμάνισαν τὰ προγράμμά των εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος ποῦ εἶνε οἱ φεμινισταὶ ; Ποῦ εἶνε ἐκεῖνοι ποῦ ἀπεκάλυψαν τὰ αἴσχη καὶ τὰς καταστροφὰς ποῦ ἐπιτρέπει ἡ νομοθεσία τοῦ καθεστώτος ὡς πρὸς τὰς γυναῖκας ; Ποῦ εἶναι ἐκεῖνοι ποῦ ἐμελέτησαν, ποῦ ἐψυχολόγησαν τὸ γυναικεῖον ζήτημα, ὅχι ὑπὸ τὴν ἔσοψιν τῆς ψήφου, ἀλλὰ ὑπὸ τὴν ἔσοψιν τῆς ὀφειλομένης προστασίας πρὸς τὴν γυναῖκα !

Ὁ κ. Πλάτων Δρακούλης, ὁ γνωστὸς σοσιαλιστὴς, ἀναφέρει καὶ τὰς γυναῖκας εἰς τὸ πρόγραμμά του, ἀλλὰ μὲ τρόπον, ὁ ὁποῖος νὰ γεννᾷ τὴν ὑπόνοιαν, ὅτι πρόκειται περὶ ἀδυνάτων πραγμάτων, ἀφοῦ ὀμιλεῖ περὶ ψήφου. Ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα ὀμιλεῖ καὶ τὸ πρόγραμμα τοῦ λεγομένου λαϊκοῦ κόμματος τοῦ ὁποῖου ὑποθέτω, ψυχὴ εἶνε πάντοτε ὁ κ. Πλάτων Δρακούλης.

Οἱ ἄλλοι ἐτήρησαν σιγὴν εὐγλωττον εἰς τὸ ζήτημα αὐτό. Ὁ πρωθυπουργὸς κ. Βενιζέλος εἰς τὸ πρόγραμμά του ἀναφέρει καὶ τὴν μεταρρυθμίσιν τοῦ κώδικος, χωρὶς ὅμως νὰ δίδῃ καμμίαν νύξιν, ὅτι θὰ περιληφθοῦν εἰς τὰς μεταρρυθμίσεις αὐτὰς καὶ τὰ ἄρθρα τὰ σχετιζόμενα μὲ τὴν γυναῖκα.

Ἴσως ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἐδειλίασε νὰ ὀμιλήσῃ περὶ γυναικὸς, ὑπὸ φόβου μήπως εὐρεθοῦν οἱ ἐπικριταὶ εἰς τὸν νεωτερισμὸν αὐτόν. Ἀλλ' αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ ἐπεριμένναμεν ἀπὸ τὸν ἐπαναστάτην Πρωθυπουργόν, ὅπως ὀνόμασε μόνος τὸν ἑαυτὸν του. Νὰ εἶνε πραγματικῶς νεωτεριστὴς καὶ ἐπαναστάτης, ὅχι μόνον ἀπέναντι ἐκείνων ποῦ ἔχουν ψήφους, ἀλλὰ καὶ ἀπέναντι ἐκείνων, οἱ ὅποιοι, διότι δὲν ἔχουν, λησιμονοῦνται καὶ παραβλέπονται εἰς κάθε περίπτωση.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας κ.

Φαλλιέρ δὲν ἐδίστασε νὰ ὀμολογήσῃ δημοσίᾳ, ὅτι εἶναι φεμινιστὴς καὶ ὅτι εὐχεται νὰ ἰδῇ τὰς γυναῖκας τῆς Γαλλίας μέσα εἰς τὴν Βουλὴν γρήγορα. Ὁ κ. Μπριάν, μέσα εἰς τὸν μανιώδη πόλεμον ὅπου τοῦ γίνεται καὶ ἐκ μέρους τοῦ καθολικισμοῦ καὶ ἐκ μέρους τῶν βασιλοφρόνων, δὲν ἐδίστασε νὰ ὀμιλήσῃ ὑπὸ τὸ ἴδιον πνεῦμα.

Οἱ Ἀγγλοὶ τοὺς ὁποίους θαυμάζει ὁ κ. Βενιζέλος, ἂν εἶνε ἀκόμη διστακτικοὶ μόνον εἰς τὴν παραχώρησιν τῆς πολιτικῆς ψήφου, ἔχουν ὅμως νόμους προστατευτικοὺς ὑπὲρ τῆς γυναικὸς τοιούτους, ὥστε αὐτὴ σήμερον νὰ κυριαρχῇ καὶ βασιλεύῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ὁ Λουτζάτι, ὁ μέγας Ἰταλὸς πολιτειολόγος, δὲν ἐδίστασε πρὸ τριετίας ἤδη ν' ἀνέλθῃ εἰς τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς καὶ ν' ἀνακηρυχθῇ θιασώτης τῆς χειραφετήσεως τῆς γυναικὸς, διὰ λόγου ὁ ὁποῖος ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν.

Ἡμεῖς δὲν ζητοῦμεν ἀπὸ τὸν ἐπαναστάτην Πρωθυπουργόν νὰ ὑψώσῃ τὴν σημαίαν τῆς πολιτικῆς μας χειραφετήσεως, ἀφοῦ ἡμεῖς αἱ ἴδιαι δὲν ζητοῦμεν αὐτὸ, ὅπως ἔκαμαν αἱ Βουλγαρίδες καὶ θὰ κάμῃ ἴσως γρήγορα τὸ Ἐθνικὸν Συμβούλιον τῶν Ὀθωμανίδων.

Ἡμεῖς ζητοῦμεν ἀπλοῦστα νόμους θεμελιωδῶς προστατευτικοὺς διὰ τὴν γυναῖκα. Ζητοῦμεν τὴν ἐνηλικίωσιν τῆς κόρης εἰς τὰ 16ῆτα. Ζητοῦμεν τὴν ἐξασφάλισιν τῆς περιουσίας τῆς γυναικὸς εἰς τὸν γάμον, ὅχι προαιρετικὴν, ἀλλ' ὑποχρεωτικὴν. Ζητοῦμεν τὸ δικαίωμα τῆς διαχειρίσεως ὑπ' αὐτῆς μέρος τοῦλάχιστον τοῦ εισοδήματος τῆς περιουσίας της. Ζητοῦμεν τὴν ποινικὴν καταδίωξιν καὶ ὀλικὴν ἀποζημίωσιν τῶν πολυειδῶν καὶ πολυαριθμῶν ἐξεπαγγέλματος μνηστήρων. Ζητοῦμεν στάδια ἐργασίας διὰ τὴν γυναῖκα.

Ζητοῦμεν ἀκόμη τὴν κατάργησιν τῆς σωματεμπορίας, ἡ ὁποία ἐκτελεῖται εἰς εὐρυτάτην κλίμακα ἐπὶ παιδιῶν ἀνηλικῶν ἀκόμη καὶ ὑπονομεύει τὰς λαϊκὰς τάξεις. Ζητοῦμεν τῶν κανονισμῶν τῶν ἐργασίμων ὥρων τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδιῶν. Ζητοῦμεν τὴν ὑπὸ ὑγεινοῦς ὄρους διαίταν αὐτῶν εἰς τὰ ἐργοστάσια καὶ τὴν ἐποπτείαν αὐτῶν ἀπὸ γυναικῶν. Ζητοῦμεν τὴν ὑποχρεωτικὴν ἐκπαίδευσιν τῶν κοριτσιῶν. Ζητοῦμεν τὴν μεταρρυθμίσιν τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως εἰς μικτὴν, μὲ τὴν ἐπαγγελματικὴν καὶ τὴν οἰκοκυρικὴν. Ζητοῦμεν τὴν μικτὴν ἐξ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν διοίκησιν ὅλων τῶν φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων. Ζητοῦμεν ἐπὶ τέλος τὴν αὐστηρὰν τιμωρίαν τῶν δολοφόνων ἀνδρῶν, οἱ ὅποιοι, ἐνῶ ἔχουν τὸ διαζύγιον πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς τιμῆς των,

καταφεύγουν εἰς τὸ ἀνανδρον μέσον τῆς δολοφονίας γυναικῶν, διὰ τὰς παρεκτροπὰς τῶν ὀποιῶν εἶνε πολλὰς αὐτοὶ ὑπεύθυνοι.

Τὸ κόμμα τῶν Φιλελευθέρων ὑπόσχηται ἐπισημῶς νὰ φροντίσῃ δι' ὅλα αὐτά ;

ΚΑΛ. ΠΑΡΡΕΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΑΓΓΕΛΙΚΟΥΛΑ

Ὁ Πέτρος Βάγιας πέθανε τὰ ξημερώματα μέσα στὸ μικρὸ του μαγαζάκι, πρὶν προφθάσῃ νὰ ξαναἰδῇ τὸν Ἥλιο καὶ τὴν Ἀγάπην του. Μὰ οὔτε ὁ Ἥλιος, οὔτε ἡ Ἀγάπη του πολυσκοτίσθησαν γιὰ τὸν θάνατόν του. Ὁ Ἥλιος πρόβαλε πρόσχαρος στὸ βουνό, σὰν πάντα, καὶ ἡ Ἀγάπη του στὸ παραθύρι. Μονάχα ἓνας γαλατᾶς, μ' ἓνα τουλοῦμι φορτωμένο σ' ἓναν γαῖδαρο, στάθηκεν αὐγὴν αὐγὴ μπροστὰ στὸ μαγαζάκι, ἔρριξε μιὰ ματιὰ μέσα καὶ τράβηξε βιαστικὰ τὸν δρόμον του.

— Δυὸ μέρες ἀλιβερίσι, εἶπε. Παραβιάστηκε νὰ πεθάνῃ ὁ χριστιανός.

Ὡς τὸ βράδυ, τὸ βασίλεμα, ἀπ' τὸ λεβέντικο κορμί καὶ τὴ χαρούμενη καρδιὰ τοῦ Πέτρου, δὲν εἶχε ἀπομείνει ἄλλο μέσα στὸ μαγαζάκι, παρὰ ἓνα ὄνομα καὶ ἓνας καὶ μὸς.

Μέσ' ἀπ' τὶς κλειστὲς πόρτες τοῦ μαγαζινοῦ πίσω στὸ μικρὸ περιβολάκι, κάτω ἀπ' τὴ φουντωτὴ λεύκα, τρεῖς χαροκόποι καὶ ὁ παραγυιὸς τοῦ Πέτρου, κάνανε τὴ **παρηγοριά**. Ἦτανε ἡ τακτικὴ παρέα τοῦ μακαρίτη. Μονάχα γι' αὐτοὺς ἀνοιξε σήμερα ἡ κἀνούλα καὶ ἀναψε τὸ τετράγωνο φανάρι, κρεμασμένο ἀπὸ ἓνα κλαδί τῆς λεύκας. Τὸ σκαμνὶ τοῦ Πέτρου μονάχα ἦτανε ἀδειανὸ ἀπόψε καὶ ἓνα ποτήρι γεμάτο στὴ θέσι του.

— Ψεύτικος κόσμος, π' ἀνάθεμά τον ! εἶπε ὁ Γιαννιὸς ὁ Τελεπετέρης ὁ μαραγκός.

— Ὁ, τι φάη καὶ ὁ, τι πιῆ... ἀναστέναξε ὁ Θανάσης ὁ Βιόλας ὁ μπαλωματᾶς, σκύβοντας τ' ὀλοστρόγγυλο κεφάλι του ἀπάνω στὴν ὀλοστρόγγυλη κοιλιὰ του.

— Καὶ ὁ, τι ἀγαπήσῃ ! εἶπε μὲ ψιλλὴ φωνούλα ὁ Μαθιὸς ὁ γυρολόγος, τραγουδιστὴς μὲ τὸνομα καὶ μερακλὴς ἀκουσμένος.

Ὁ παραγυιὸς ὁ Εὐθύμης, ἓνα παιδί δεκάξη χρονῶν σήκωσε τὴ ποδιά του καὶ σκούπισε τὰ μάτια του.

Ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας Ἄδκουϊθ

Ἡ φουντωτὴ ἡ λεύκα, ἀκούνητη μὲς στὴν ἀπανεμιὰ, δὲν σάλεβεν ἓνα φύλλο της ἀπόψε. Ἡ πυκνὴ της φυλλωσιά, κατάμαυρη σὰν πίσσα, ἀπλωνότανε σὰ μαῦρο σύννεφο ἀπάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τῶν ἀνθρώπων, βουρκομένο σύννεφο ἔτοιμο νὰ κλάψῃ. Τὴν εἶχε φυτέψει μὲ τὰ χέρια ὁ μακαρίτης καὶ τὴν καμάρωνε σὰν παιδί του. Ἐνα τοσοδὰ δενδράκι καὶ σὲ λίγα χρόνια φούντωσε καὶ θέρριψε καὶ ἀγκάλιασε τὸν ἀέρα καὶ γέμισε πουλιὰ καὶ τραγοῦδια καὶ ἀπλωσεν ἡσκιους καὶ δροσιές.

— Λεβέντικο δέντρο !... ἔλεγε ὁ Πέτρος ὁ Βάγιας, σὰ γύριζε τὰ μάτια καὶ τὴ καμάρωνε. Λὲς καὶ δυνάμωσαν τὰ σωθηγά του ἀπ' τὸ ξανθὸ πιτό, ποῦ τὸ στραγγοῦν στὶς ῥίζες του

οί μερακλήδες. Και τώρα λές πώς τὸ τραβάει ἢ καρδιά του. Σὰ νοιώση τὴ δροσιά του μὲς στὴ ρίζα του ἀναγαλλιᾶζει ἢ φυλλωσιά του καὶ τὰ κλαδιά του γλυκοσαλεύουνε καὶ γλυκοτραγουδοῦνε. Μερακλίδικο δέντρο, μὰ τὴ πίστη μου. Μόνο φωνὴ ποὺ δὲν ἔχει νὰ σοῦ μιλήσῃ σὰν ἄνθρωπος.

Ὁ Μαθιὸς ὁ γυρολόγος σήκωσε τὸ γεμάτο ποτήρι, ποῦ ἦτανε στὴ θέση τοῦ μακαρίτη καὶ τὸ ἄδειασε στὴ ρίζα τοῦ δέντρου.

— "Ἔτσι συνειθίζε νὰ τὸ κἀνῆ ὁ καῦμένος ὁ Πέτρος, εἶπε. "Ἄς εὐχαριστηθῆ ἢ ψυχὴ του ἐκεῖ ποῦ βρίσκεται.

Οἱ ἄλλοι χαμογέλασαν πιερά.

— Παράξενο σοῦ φαίνεται ; ξαναεἶπε ὁ Μαθιὸς. "Ἄνθρωπος καὶ δέντρο ἓνα πρᾶμα εἶναι. "Ὅπως συνειθίσῃ κανένας. "Ἄλλα δέντρα διψᾶνε τὸ νερὸ καὶ τοῦτο διψᾶει τὸ κρασί.

— "Ἄλλοίμονο ! εἶπε ὁ Θανάσης ὁ Βόλιας. Ὁ ἄνθρωπος πάει καὶ τοῦτο μένει. Ποιὸς τὸ ξέρει ; "Ὅλοι μας θὰ πᾶμε καὶ τοῦτο θὰ βρισκεται ἀκόμη. Θὰ ψηλόνη καὶ θὰ θεριέβη. "Ἄλλοι θάρθουν νὰ πιούν κι' ἄλλοι νὰ τραγουδήσουνε στὸν ἥσκιο του.

Τσουγκρίζανε τὰ ποτήρια : «Θεὸς συχωρέστονε !»

— "Ἐννοια σου καὶ τίποτε δὲ θὰ μείνῃ σὲ τοῦτο τὸν κόσμο ! εἶπε σιγὰ καὶ θλιβερὰ ὁ Γιαννιὸς ὁ Τελεπετέρης. "Ἐχουνε καὶ τὰ δέντρα τὴ μοῖρα τους. "Ἄλλα τὸ τσεκούρι, κι' ἄλλα τὰστροπέλεκι, κι' ἄλλα τὸ σκουλήκι στὴ ρίζα. Ἀυτό εἶναι τὸ χειρότερο. Ὁ κρυφὸς καῦμός.

— Ἀυτὸς τὸν ἔφαγε καὶ τὸ μακαρίτη ! ἀναστένναξε ὁ Μαθιὸς. Τὸ σκουλήκι στὴ καρδιά.

— Τὴν ἀγαποῦσε τολοιπὸν μὲ τὰ σωστά του ; ῥώτησε ὁ Θανάσης. Ἐγὼ εἶλεγα πὼς χωράτευε ;

— Γυρεύεις τώρα ; εἶπε ὁ Γιαννιὸς. Ἐκεῖ ποῦ βρίσκεται κι' ἂν τὴν ἀγαποῦσε τὴν ἔξασε.

— Πὼς τὸ λές αὐτό ; εἶπε ὁ Μαθιὸς χτυπώντας τὸ ποτήρι του στὸ τραπέζι. Ἐξέρεις τί γίνεται μαθὲς στὸν ἄλλο κόσμο ; Γύρισε κανένας καὶ σοῦφερε τὰ μαντάτα.

— "Ὦχ ! καῦμένε ! μουρμούρισε ὁ Γιαννιὸς. Εἶσαι μικρὸς ἀκόμη καὶ δὲν ξέρεις τὸν κόσμο. Ἐδῶ ξεχνᾶνε οἱ ζωντανοὶ καὶ τοὺς πεθαμένους γυρεύεις ; Δὲ στρίβεις τὸ καντοῦνι νὰ τὴν ἰδῆς ; Στὸ παραθύρι κἀθεται καὶ... «μῆλο καθαρίζει» ποῦ λέει καὶ τὸ τραγοῦδι.

Ὁ Μαθιὸς σήκωσε τὸ ποτήρι του καὶ ἄδειασε ὡς τὸν πάτο. Ἦτανε σὰν ἀλαφιασμένος.

— Καὶ τί μὲ τοῦτο ; εἶπε. Εἶσαι τοῦ λόγου

σου μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ κοριτσιοῦ ; Ποῦ τὸ ξέρεις κι' ἂν τὸν ἀγαποῦσε. Κι' ἂν δὲν τὸν ἀγαποῦσε ἤθελες νὰ τὸν κλαίῃ τώρα ;

— Συχώρα με, ματάκια μου, εἶπε πάλι ὁ Γιαννιὸς χαμογελώντας κάτω ἀπ' τὸ μουστάκι του. Σὰν εἶνε ἔτσι τὸ πρᾶμα πέρνω πίσω τὸ λόγο μου. Ὁ Θεὸς μονάχα νὰ σοῦ χαρίξῃ ζωὴ νὰ μὴ σὲ κλάψῃ ἔσένα.

Ὁ Θανάσης ὁ Βιόλας, ποῦ καθότανε σκυφτός, μετρώντας τοὺς κόμπους τοῦ κομπολογιοῦ του, σήκωσε ἄξαφνα τὸ κεφάλι του καὶ χαμογέλασε.

— Τί θέλεις νὰ μᾶς πῆς Γιαννιό ; εἶπε. Μὴν τύχη κι' ἀγαπάει τὸ Μαθιὸ τὸ κορίτσι ; Κἀτι θὰ ξέρῃς τοῦ λόγου σου.

Ὁ Μαθιὸς κοκκίνισε ὡς τ' αὐτιά.

— Δὲν ξέρω ποιὸν ἀγαπάει ! εἶπε. Τὴν καρδιά της τὴν ὀρίζει νάγαπήσῃ ὅποιονε τῆς ἀρέσει. Κανενὸς δὲ πέφτει λόγος...

— Δὲν τἀφίνετε αὐτὰ τώρα ; εἶπεν ὁ Θανάσης. Ἄλλοι σ' αὐτὸν ποῦ χάθηκε.

Πῆρε τὴ κανάτα καὶ γέμισε τὰ ποτήρια. Τσουγκρίζανε πάλι τὰ ποτήρια.

— Θεὸς συχωρέστονε !

Πίνανε κάμποσιν ὄραν ἀμίλητοι. Ποῦ καὶ ποῦ ἓνα τραγουδάκι ἀνέβαινε ὡς τὰ χεῖλια κανενὸς καὶ ξεψυχοῦσε. Δὲν ἦτανε ἡμέρα σήμερα γιὰ τραγοῦδια. Ποῦ καὶ ποῦ κανένας λόγος ξεπετοῦσε μ' ἓναν ἀναστεναγμό.

— Ψεύτικος κόσμος ! "Ἄς τονε νὰ πάη νὰ χαθῆ.

Ὁ Μαθιὸς ἔβραζε ἀπομέσα του. Στριφογύριζε, ἀναστένναζε, χασμουριότανε, ξερόβηχε. Τὸν εἶχε πιάσει τὸ μεράκι. Ἦθελε νὰ τραγουδήσῃ, νὰ ξεφωνήσῃ, νὰ βγάλῃ φωνὴ ποῦ νὰ φτάσῃ ὡς τὰστρα. "Ἐλεγε πὼς τὸν ἔπιγε τὸ τραγοῦδι στὸ λαιμό. "Ἄξαφνα ἔμπηξε μιὰ φωνή. Οἱ ἄλλοι ξαφνιστήκανε : «Μακαρία ἢ ὁδὸς ἢ πορεύει σήμερον, ὅτι ἠτοιμάσθη σοι τόπος ἀναπαύσεως.»

Ἡ φωνὴ του τρεμουλιαστή, διάφανη, κρυσταλλένια, γέμισε τὴ νύχτα μὲ μιὰ γλύκαν ἀσύγκριτη. Ἐκρυβε τέτοιο παράπονο μέσα της, ποῦ μποροῦσε νὰ ῥαγίσῃ καὶ τὰ λιθάρια. Ὅλων τὰ μάτια βουρκώσανε.

— Ἔτσι ντέ ! Ψάλτικὰ μάλιστα, εἶπε ὁ Θανάσης. Ν' ἀναγαλλιᾶσῃ κι' ἢ ψυχὴ τοῦ μακαρίτη ἐκεῖ ποῦ βρίσκεται.

Ὁ Μαθιὸς ἀνεστένναξε. Ἀκούμπησε τὸ κεφάλι στὸ χέρι του καὶ κνιτᾶζοντας κατὰ τὸν οὐρανὸ μὲ τὰ μεγάλα, λιγωμένα μάτια του, ξανάρχισε μὲ μιὰ φωνὴ πιὸ τρεμουλιαστή τώρα μιὰ φωνὴ παθιάρια, μὲ κἀτι παραπονετικὰ παιγνίδια, σὰ λάλημ' ἀηδονιοῦ. «Πάντα

τέφρα, πάντα κόνις, πάντα σποδός. Πάντα σκιας ἀσθενέστερα. Πάντα ὄνειρου ἀπατηλότερα.»

Γυρίσανε ὅλοι καὶ τονὲ κῦτταξαν μὲ μάτια βουρκωμένα. "Ὅταν ἔσταμάτησε λίγο κι' ἀναστένναξε βαθειὰ κανένας δὲν ἔβγαλε τσιμουδιά. Κρατούσανε τὴν ἀναπνοή τους.

Ὁ Μαθιὸς πῆρε μιὰ βαθειὰ ἀναπνοὴ καὶ ξανάειπε τὸ τροπάρι. Ποτὲ ἢ φωνὴ του δὲν εἶχε πάρει τέτοια γλύκα σὰν καὶ σήμερα. «... Πάντα ὄνειρου ἀπατηλότερα.»

Σὰν ἔσβυσε ἀλαφρὰ μέσα στὴ σιγαλιὰ ἢ τελευταία του νότα, τὰ δάκρυα τρέχανε ποτάμι ἀπ' τὰ μάτια του. Σκούπισε τὰ δάκρυά του μὲ τὴν ἀπαλάμη καὶ σὰ μεθυσιμένος ἀπ' τὸ μεράκι του σήκωσε πάλι μιὰ φωνὴ γλυκειὰ καὶ κρυσταλλένια.

«"Ὦχ ! Ἀγγελικούλα μου !»

"Ὅλοι κλαίγανε τώρα. Γιατὶ κλαίγανε κι' αὐτοὶ δὲν τὸ ξέρανε. Τὸ μεγάλο τετράγωνο φανάρι εἶχε σβύσει ἀνάμεσα στὰ κλαδιά. Καὶ τὸ φουντωτὸ δέντροκι, ποῦ τῶχε φυτέφει ὁ Πέτρος ὁ Βάγιας μὲ τὰ χέρια του, ἀπλωνότανε τώρα σὰ μαῦρο βουρκωμένο σύννεφο ἀπάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τῶν χαροκόπων.

Φρεατιδα 29 Φεβρουαρίου 1908

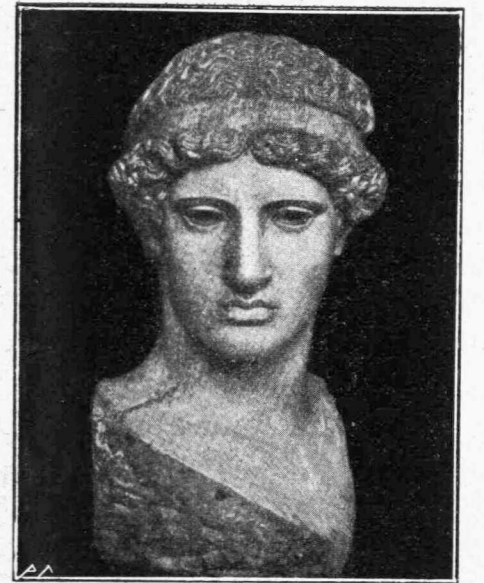
«Νέα Ζωή»

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

Τὸ τραῖνο φεύγει εἰς τὴν μιὰ μισῆ. Μικρὸ, ἐλαφρὸ, ἠλεκτροκίνητο μὲ πέντε ἔξ' εὐρύχωρα βαγόνια, κάτασπρο ἀπέξω, φαιδρὸ, εὐθυμο, σὰν νὰ ἀπολαμβάνῃ κι' αὐτὸ τῆς ἐμμορφῆς τῶν τοπίων ἀπὸ τὰ ὅποια περνᾷ. Οὔτε μαυρίλες καπνῶν, οὔτε ἀγκομαχητὰ ἀτμοῦ, οὔτε ξεφυσήματα ἀποκαμωμένης μηχανῆς. Ὁ ἠλεκτροκίνητος δὲν κουράζεται, δὲν ὀλιγοστεύει, δὲν μετᾷ τὴν δύναμίν του. "Ὅπως ἓνα φεῖδι ξανθὸ σύρεται ἀπαλὰ καὶ μαλακὰ ἐπάνω εἰς τὸ χῶμα καὶ τοὺς βράχους καὶ τῆς πρασινάδες καὶ πότε κουλουριάζεται καὶ φαίνεται κουβαριασμένο καὶ ἄλλοτε ξετυλίγεται καὶ μοιάζει σὰν ἀσημόπλεκτῃ κορδέλα, ἔτσι καὶ τὸ μικρὸ τραῖνο τοῦ Oberland μεταμορφώνεται ἀναλόγως τῶν δρόμων ποῦ περνᾷ.

Καὶ οἱ δρόμοι αὐτοὶ εἶναι ὄραιοι, ἀνηφορικοί, ἀνάμεσα ἀπὸ δάση, ἀπὸ λόφους, ἀπὸ βουνὰ γιγάντια. Τὸ μικρὸ ἠλεκτροκίνητο

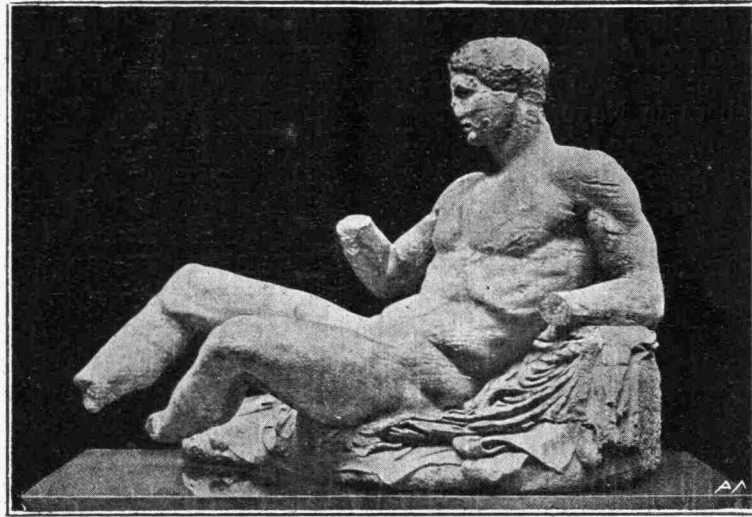

Κεφάλι τῆς Ἀθηνῆς Ἀθηνῆς
(Ἱστορία Κετῶν Τεχνῶν Κ. Ζησίου)

τραῖνο ξεκινᾷ ἀπὸ τὸ Montreux καὶ σκαρφαλώνει ἤσυχα ἀκολουθοῦντας τὸν κορδελωτὸ δρόμο του ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ πρὸς τὰ δεξιὰ. Εἰς τὸ πρῶτο γύρισμα ἀφίνομεν πίσω μας τὸ Territet τὸ Montreux, τὸ Névey. Χωνόμεθα εἰς ἓνα tunnel, βιαστικά, γρήγορα, σὰν τὸ μικρὸ τραῖνο ν' ἀποστρέφεται τὰ σκοτεινὰ καὶ τὰ ὑπόγεια. Καὶ ὅταν θριαμβευτικὰ καὶ μὲ ἓνα ἀλέγρο σφύριγμα βγαίνομεν ἀπὸ τὸ σκότος, μᾶς παρουσιάζεται κάτω ἀπὸ τὸν δρόμον μας μιὰ γλυκειὰ καὶ ἀπαλὴ ὕδατογραφία, ἓνα θέαμα ποῦ τραγουδεῖ εἰς τὴν ψυχὴν τὴν περὶ ἀβρὰν καὶ ποιητικὴν μελωδιαν τῶν χρωμάτων.

Ἡ λίμνη μόνον ἀπὸ τόσον ᾗψηλὰ φαίνεται μὲ ὅλες τῆς ἐμμορφῆς της, τῆς ἀπλωμένες μὲ νοχέλιαν πλουσίας σουλτάνας καὶ ἐπάνω εἰς τὸ κρυσταλλένιο σῶμα της καὶ γύρω εἰς τῆς ὄχθες της τῆς καταπράσινα φεστονοτές. Καὶ πρὶν νὰ προφθάσωμεν νὰ χορτάσωμεν τὰ μάτια μας μὲ τὸ ὄραιον θέαμα, ἢ λίμνη χάνεται. Τὸ μικρὸ τραῖνο ἔχει στραφῆ πρὸς τὰ βουνὰ. Τρέχει σὰν δαιμονισμένο, σὰν τρελλὸ ἀνάμεσα εἰς τὰ σπαρτὰ τὰ ὀλοπράσινα, ποῦ μόλις πρὸ μῆς ὥρας ἔχουν στολισθῆ μὲ διαμάντια, πεσμένα ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ἀπὸ τὸ ἀτελείωτον ὑγρὸν κόσκινον, ποῦ τινάζουν εἰς τοὺς τόπους αὐτοὺς οἱ θεοὶ τῶν ὄμβρων καὶ τῶν δρυῶν.

Σταματοῦμεν εἰς τὸ Chatelard. Ἡ λίμνη πάλιν ἐπρόβαλλε ἤσυχότερα τώρα, μὲ ἓνα μι-

Διόνυσος τοῦ ἀνατολικοῦ ἀετώματος τοῦ Παρθενῶνος
(Ἱστορία Καλῶν Τεχνῶν Κ. Ζησίου)

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΣΠΑΣΙΑΣ

(Ἀσπασία καὶ μαθήτριά)

Κλειώ. Νομίζω ὅτι αἱ διακοπαὶ τῶν μαθημάτων μας, Ἀσπασία, διήρκεσαν ἐφέτος περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε. Γι' αὐτὸ θὰ χρειασθῆ νὰ ἐργασθῶμεν περισσότερο καὶ νὰ ἀνακτήσωμεν τὸν χαμένον καιρὸν.

Ἀσπασία. Δὲν εἶναι λάθος μου, ἀγαπητά μου παιδιὰ, ἂν ἐφέτος ἐβραδύνωμεν νὰ ἀρχίσωμεν τὰς ἐργασίας μας. Ἡ παράτασις τοῦ καλοκαιριοῦ ἕως τὸν Νοέμβριον σὰς ἐκράτησε περισσότερο εἰς τὰς ἐξοχάς, πλησίον τῶν ἀγαπημένων σας. Καὶ νὰ σὰς πῶ τὴν γνώμην μου. Ὅταν μὲν κανεὶς εἰς τὴν ἐξοχὴν δὲν χάνει ποτὲ τὸν καιρὸν του. Πρῶτον γιὰτὶ ξεκουράζεται καὶ ἀνακτᾷ δυνάμεις. Καὶ ἔπειτα ἡ φύσις εἶναι ὁ καλλίτερος δάσκαλός μας.

Ἡρώ. Ἐγὼ πλήττω εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ἡ ἔπαυλις μας εἶναι δροσερά, γιὰτὶ γειτονεύομεν μετὰ τὸν Κηφιστὸν καὶ τριγυρίζομεθα ἀπὸ πελωρίους πλατάνους. Ἄλλ' ὅμως πλήττω.

Μελπομένη. Ἐνῶ ἀκούεις τὸ νερὸ νὰ μουρμουρίζῃ, σὲν νὰ συνοδεύῃ τὸ τραγούδι τῶν ἀηδονιδῶν.

Ἡρώ. Δὲν εἶμαι ποιήτρια καὶ τὰ τραγούδια τῶν ἀηδονιδῶν δὲν με συγκινοῦν.

Ἀσπασία. Εἰς τὴν ἐξοχὴν δὲν ἀκούει κανεὶς μόνον τραγούδια ἀηδονιδῶν, παιδί μου. Ἡ φύσις μιλεῖ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου μετὰ χίλια στόματα, τὸ ἕνα ὠραιότερον καὶ περὶ εὐγλωττον ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Ἡρώ. Πάντα ποίησις καὶ ζωγραφικὴ. Τίποτε χρήσιμον καὶ πρακτικόν.

Ἀσπασία. Λάθος, λάθος. Ἀπόδειξις ὅτι ὑπάρχει ποιητὴς μεγάλος, ὁ ὁποῖος ἔψαλλε τὴν φύσιν μετὰ τρόπον τόσο πρακτικόν, ὥς νὰ μὴν εἶχε μάτια, γιὰ νὰ βλέπῃ τὴν ποίησιν τῶν χρωμάτων καὶ τῶν γραμμῶν τῆς.

Κλειώ. Γιατὶ δὲν μᾶς ὠμίλησες ὡς τώρα γιὰ τὸν ποιητὴν αὐτὸν, ἀγαπημένη Ἀσπασία. Θὰ εἶναι τόσο περιέργος ποιητὴς, ἂν ἤμπορεῖ νὰ εἶναι ποιητὴς ἐκεῖνος, ποῦ δὲν βλέπῃ τῆς ἐμμορφιῆς τῆς φύσεως.

Ἀσπασία. Καὶ ἀπὸ τοὺς περὶ δυνατοὺς σὰς ἐπαναλαμβάνω. Ἢμπορεῖ νὰ ἀντικρύσῃ τὸν Ὅμηρον, χωρὶς νὰ χαμηλώσῃ τὰ μάτια.

Μελπομένη. Εἶναι ὁ συμπατριώτης μου ὁ Ἡσίοδος. Ἀλήθεια τί θαυμάσια ὀμιλεῖ γιὰ τὴν ἐργασίαν, γιὰ τὴν δικαιοσύνην τῆς γῆς, γιὰ τὴν ζωὴν τῶν χωρικῶν. Πόση διδασκαλία γιὰ τὰς χωρικὰς τάξεις καὶ τί τοῦ ὀφείλει ἡ θεὰ Δήμητρα.

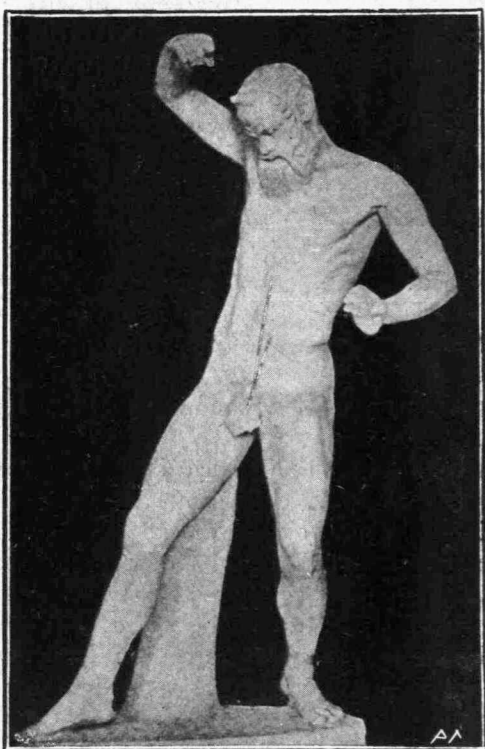
Κλειώ. Δὲν καταλαμβάνω πῶς ἔμπορεῖ νὰ διδάσκη εἷνας ποιητὴς τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς. Ὁ ποιητὴς, κατὰ τὴν γνώμην μου, πρέπει νὰ εὐρίσκεται πολὺ ὑψηλότερα τῆς γῆς. Τί θέλετε σὰς παρακαλῶ νὰ τραγουδήσῃ; τὴν χυδαίτητα τῆς γῆς ποῦ κρύβει τόσες ἀκαθαρσίαις.

Ἀσπασία. Καὶ τόσην δύναμιν, τόσα πλοῦτη, τόσην χαράν, πραγματικὴν, ἀγνήν, ἀληθινήν.

Κλειώ. Ὅμιλησέ μας γιὰ τὸν Ἡσίοδον,

ΝΙΚΗ ΠΑΙΩΝΙΟΥ
(Ἱστορία Καλῶν Τεχνῶν Κ. Ζησίου)

Ο Μαρóιας του Μύρωνος
(Ίστορία Καλών Τεχνών Κ. Ζησίου)

διά της αγάπης μου να τον μεταβάλω. "Έγειναν οί γάμοι μας και ετάξειδεύσαμεν. Από τας πρώτας ημέρας, κατάλαβα ότι η ζωή μου θα ήτο άεναος πάλη και ήρχισα να μελαγχολώ.»

—« Μά τί είχε συμβῆ. »

—« Άκουσε. Άνεκάλυπα ότι αυτός ο άνθρωπος δεν ένδιεφέρετο γιά τίποτε. Αί καλλοναί της φύσεως ή πνευματική κίνησις, ή σοβαρά ανάγνωσις, όλα ήσαν γι' αυτόν μηδέν. Όταν δέ ήσθάνθη ότι του άνήνω, έγεινε σατράπης, ήρχισε δηλαδή να μου λέγει ότι έννοούσε να ζούμε έντελώς μόνοι, να μη όμιλούμεν με κανένα, να μη πηγαίνομεν πουθενά, και τέλος πάντων να ζήσωμεν έντελώς σαν φυλακισμένοι. Η πρώτη μου σκέψις ήτο να τον αφήσω άμέσως και να φύγω, άλλ' αυτό θ' άπεδείκνυεν ότι ήμουν μία έλαφρά γυναίκα, ή όποία, αφ' ου έδιάλεξε μόνη της τον άνδρα της από αγάπη, τον άφησε κατόπι, τας πρώτας ήμέρας του γάμου της. Η φιλοτιμία μου θα έπληγώνετο, ή ύπερηφάνεια μου θα έπαναστάει, όχι, δεν θα άπεφάσιζα να όμολογήσω ότι ήπατήθην εις τοιοῦτον βαθμόν. Έκανα

λοιπόν την έξης άπόφασιν : Να μην άποδείξω τίποτε εις τόν άνδρα μου, να φανώ ότι από πριν έγνώριζα τας ιδέας του, ότι συμφωνώ έντελώς με αυτάς, και αυτό τό έκανα δέκα πέντε χρόνια μιá ζωή δλόκληρη. Έγκατέλειπα κάθε άτομικότητα, τας ιδέας του τας έκανα ιδικάς μου, φαινόμεθα σύμφωνοι και εύτυχεις, ή διαφορά δ' είναι ότι εκείνος είναι εύτυχής, έν φ' έγώ πάσχω και τήκομαι. Τό τρομερότερον δέ άπ' όλα είναι, ότι δεν με άπεβλάκωσεν, αυτή ή ζωή, έν φ' αυτό θα ήτο ή σωτηρία μου.

» Άφ' ότου πανδρεύθηνκα δεν έπήγα πουθενά, δεν συναναστράφημ κανένα, τίποτε, άπολύτως τίποτε, ένα περίπατον και στο σπήτι, τό σπήτι αυτό, ποῦ μου φαίνεται φυλακή με σίδερα, τά σίδερα όμως ποῦ με κρατούν έδω μέσα είναι ή ύπερηφάνεια μου. Να φανώ ότι ύπέκνυα τόσα χρόνια σε θέλησι άλλη, εκτός της δικής μου ;... Ποτέ !! Οὔτε ή μητέρα μου δεν θα τό μάθη. "Αν είχα τοῦλάχιστον παιδιά, θα ήτο μιá παρηγοριά... άλλ' οὔτ' αυτό δεν τό έχω... τίποτε... τίποτε... Άπομόνωσις, όρφανιά, έρημιά, έξω και μέσα στην ψυχή μου.»

—« Καί τώρα τί θα κάνης ; »

—« Ό,τι έκανα έως τώρα, θα ζώ, θα αισθάνωμαι, άλλά δεν θα μιλω, όχι ξεχασα, θα μιλω σε σένα και αυτό θα είναι μιá άνακούφισις. »

—« Μά σκέψου ότι είσαι άκόμη νέα και είναι άμαρτία να χάσης μιάν εύτυχία, ποῦ θα μπορούσες να εύρης με άλλον άνθρωπον, αν έχώριζες ; »

—« Σούτ, σόπα, ποτέ αυτό, ποτέ ! »

—« Μήπως αγαπάς άκόμη τόν άνδρα σου ; »

—« Τόν μισώ, ναί, τόν μισώ όσο μπορώ. »

"Ερχονται στιγμαί ποῦ άποφασίζω... »

—« Τί ; »

—« Άποφασίζω να σφάλω, γιάνά τόν κάνω γελοϊον, άλλ' ή ύπερηφάνειά μου μ' έμποδίζει και να γιατί σου είπα πριν, ότι αυτή μ' έσωσεν εις πολλὰς περιστάσεις. »

— Έννοεις ότι όλα αυτά μου τά έλεγε με πάθος, με κραυγάς πόνου και με δάκρυα... Τέλος πάντων την καθησύχασα όσο μπορούσα και έσηκώθηκα να φύγω γιατί ήτον άργά. "Όταν μ' άποχαιρέτησε μου είπε.

—« Είναι σαν να μην άκουσες τίποτε· αν με προδώσης θα σκοτωθώ άμέσως, δεν χωρατεύω έγώ· ό,τι λέω τό κάνω. »

— Έτρόμαξα από τό άπαίσιον ύφος της και της ύπεσχέθην ό,τι μου έζήτησε.

ΑΡΓΥΡΩ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΣΥΛΟΥ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

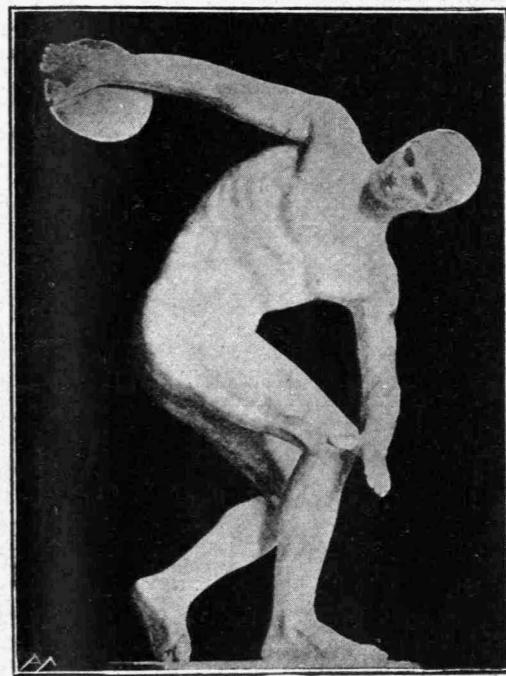
"Αν τό πέραςμα του χρόνου διά τόν άνθρωπον σημαίνει παρακμήν, διά τας ιδέας όμως αί όποιαί ένσαρκούνται εις ιδρύματα και εις έργα, σημαίνει άκμήν, άνθησιν, έπιτυχίαν. Νομίζω δέ ότι ή εορτή αυτή του Άσύλου της Άγίας Αικατερίνης, ή όποία συγκεντρώνει κατά την έπέτειον της άγίας τας ιδρυτριάς και συμβούλους του Άσύλου με τας εκατόν είκοσι τροφίμους του αυτόν έχει τόν σκοπόν. Να έπιδείξη την άνθησιν και καρποφόρησιν της γενναίας ιδέας, ήτις ύπηγόρευσε την ίδρυσιν του Άσύλου.

Η τελεία εγκατάλειψις της παιδικής και νεανικής ήλικίας εις την τύχην της από τους Έλληνας νομοθέτας, ή έλλειψις κάθε προστασίας και της στοιχειώδους άκόμη διά τας μικράς Έλληνίδας βιοπαλαιστριάς, τά σκάνδαλα και αί καταστροφαι αί όποιαί προέκυψαν από την άδιαφορίαν και άστοργίαν αυτήν των Έλληνικών άρχών, φυσικόν ήτο να προκαλέσουν την προσοχήν των Έλληνίδων επί των κοριτσιών τοῦλάχιστον, των στερουμένων την προστασίαν των γονέων και ή ιδιωτική πρωτοβουλία, όπως συνήθως γίνεται, έζήτησε να μετριάση τό κακόν, όπου προέρχεται από την νομοθετικήν άμέλειαν.

Τό Άσυλον είναι δημιούργημα της πρωτοβουλίας αυτής. Η προόδός του χωρίς κανένα άσφαλή και βέβαιον πόρον και κανέν κεφάλαιον άποδεικνύει και την σπουδαίαν ανάγκην όπου έξυπηρετεί, άλλά και την δύναμιν των Έλληνίδων της νεωτέρας κοινωνίας, αί όποιαί αναλαμβάνουν να εργάζονται διά την πραγματοποιήσιν τοιούτων ιδεών.

"Άλλοτε διά την ίδρυσιν ενός οϊουδήποτε φιλανθρωπικού ή προοδευτικού καταστήματος, θα έχρειάζοντο πιστώσεις, κονδύλια ειδικά του προϋπολογισμοῦ, διατυπώσεις, χαρτιά έγγραφα κτίρια μεγαλοπρεπή και χίλια διὰ πράγματα, ποῦ καταλήγουν συχνά εις πολὺ μέτρια άποτελέσματα.

Αί κυρίαί του Άσύλου χωρίς τίποτε από όλα αυτά·μόνον με την πίστιν προς την ιδεάν, εργάσθησαν και εργάζονται τόσα κατά σειράν έτη και έφθασαν εις την ευχάριστον θέσιν να άναδείξουν τό Άσυλον έστίαν και στέγην εκατόν είκοσι νεαρών κοριτσιών, τά όποια έχουν συναθροισθή έδω από την έσω και έξω Ελλάδα, διά να μάθουν μιάν τέχνην, να απο-

Ο Διδκοβόλος του Μύρωνος
(Ίστορία Καλών Τεχνών Κ. Ζησίου)

κτήσουν ένα δίπλωμα, να εξασφαλίσουν ένα έντιμον πόρον ζωής.

Εάν ή Ελλάδα ήμπορούσε να ιδρύση τοιαῦτα άσυλα και διά τά άγόρια, τά όποια ξενητεύονται νεώτατα και μένουν χωρίς οδηγόν και προστάτην εις τά χρόνια της αναπτύξεώς των, βεβαίως οί τρόφιμοι των σοφρονιστικών φυλακών του μέλλοντος θα έμετριάζοντο αντί να αυξάνουν από έτους εις έτος, όπως συμβαίνει τώρα.

Και όσον τά Άσυλα αυτά της νεότητος και της άκμής αυξάνουν, προάγονται, επεκτείνου την προστατευτικήν στέγην των εις μεγαλείτερον αριθμόν τροφίμων, τόσον οί λαοί εις τους όποιους άνήκουν, φαίνονται να δυναμόνουν, να εύρωσταίνουν, να γίνονται άκμαιότεροι. Η περιθαλψις και επιμέλεια της παιδικής και νεανικής ήλικίας, εξασφαλίζει την υγείαν του σώματος και της ψυχής των γενεών της αύριον, των οικογενειών του μέλλοντος, αυτής της φυλής δλοκλήρου.

Η προστασία μιās μεγαλομάρτυρος, άλλά και σοφής Άγίας εις τό Άσυλον αυτό άποτελεί τό σύμβολον της δυνάμεως της γυναικός, και της ύπεροχής της εις τό δύσκολον έργον της επικρατήσεως του καλού και του αγα-

θοῦ. Ὅπως ἡ προστάτις τοῦ ἀσύλου ἐπάλεσε καὶ ἐνίκησε μὲ τὸ κήρυγμα τῆς τὸ εὐγλωττον ὑπὲρ τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἀγάπης, οὕτω καὶ αἱ γυναῖκες δύνανται μὲ ἐλπίδα ἐπιτυχίας καὶ νίκης νὰ κατέρχονται εἰς κάθε ἀγῶνα πρὸς ἐπικρότησιν τοῦ καλοῦ, ὅταν αὐτὸ ἐξυπηρετεῖ τὴν κοινωνικὴν ἀλληλεγγύην καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς ἀδυνάτους.

Κ. PAPPEN

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΥΑ ΝΙΚΗΤΡΙΑ

(Βραβευμένον ἔργον τῆς Γαλλ. Ἀκαδημίας)

Ἐλα ἀγαπητή μου, μὴν στενοχωρεῖσαι μὲ τῆς φαντασιοπληξίης μου, εἶναι τόσον ἀθῶα, σοῦ τὸ δοκίζομαι! Πρὸ δύο σχεδὸν χρόνων ὅπου εἴμεθα ὑπανδρευμένοι δὲν σοῦ ἔκαμα τὴν ἐλαχίστην ἀπιστίαν, οὔτε κατὰ σκέψιν. Ἡμποροῦμεν νὰ εἴμεθα πολὺ εὐτυχεῖς μαζῇ, μόνον μὴν καταστρέφεις τὴν εὐτυχίαν μας μὲ ἀπαιτήσεις, μὲ ταπεινάς ζηλοτυπίας. Ὅταν ἤμουνα παιδί, ἐὰν ἐμπιστεύοντο εἰς τὸν λόγον μου ἢ εἰς τὴν φρονιμάδα μου, ποτὲ δὲν τοὺς ἀπατοῦσα. Ἐχε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ.

Ἡ Δώρα Sant-Anna—ὄχι πλέον ἢ Δώρα Καρόλ—ἐγύρισε τὰ χεῖλιά της πρὸς τὸ χέρι τὸ ὁποῖον τὴν ἐχάιδεε καὶ τὸ ἐφίλησε, ἔπειτα ἐσηκώθη καὶ ἐκύτταξε τὸν σύζυγόν της μέσα στὰ μάτια.

— Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ πριγκίπισσα Μαρίνα ἦτο ὁ πρῶτος ἔρωσ σου; ἠρώτησε ἀδυνατοῦσα νὰ κρατήσῃ τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν ἢ ὁποία τῆς ἔκαιγε τὴν γλῶσσα.

— Ἦτο ἡ πρώτη γυναῖκα ὅπου ἐθαύμασα, ἀπεκρίθη ὁ κόμης, μεταχειριζόμενος μὲ ἐπιδεξιότητα τὸν ἀμερικανικὸν εὐφημισμὸν.—Καὶ τώρα προσπάθησε νὰ λησμονήσῃς τὸ ἀπαίσιον αὐτὸ γράμμα. Ἐὰν αὐτὸ σὲ ταράττει, θὰ κάμῃς μεγάλην εὐχαρίστησιν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποῖου σὲ μισεῖ.

Ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ ὁ Sant-Anna ἐκύτταξε τὸ ὁρολόγιον.

— Εἶνε ἑπτὰ καὶ μισὴ ἄς πάμε νὰ ἐνδουθῶμε.

Ἡ Δώρα ἀπὸ τότε ὅπου ἐκατοικοῦσε εἰς τὴν Εὐρώπην εἶχε γίνῃ ἀρκετὰ πανοῦργος, ὥστε νὰ μὴν ὀφελῆθῃ τὴν στιγμὴν αὐτὴν διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἠθέλε.

— Ἀλήθεια, Λέλο, δὲν μοῦ ἔδωκες ἀπάν-

τησιν διὰ τὸ ταξεῖδι τῆς Ἀμερικῆς. Ἐὰν ἔλεγε ἀπόψε τῆς μαμᾶς ὅτι τὴν συνοδεύομεν, ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι αὐτὸ θὰ τῆς ἔκαμνε μεγάλην εὐχαρίστησιν.

— Καὶ εἰς ἐσὲ ἐπίσης;

— Καὶ εἰς ἐμὲ ἐπίσης.

— Μὲ βεβαιόεις ὅτι τὸ Μπεμπὲ θὰ δυνηθῇ νὰ κάμῃ αὐτὸ τὸ ταξεῖδι χωρὶς κανένα φόβον;

— Τελείως.

— Δι' ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, μὴν τὸ σκοτώσης μὲ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τοῦ κάμῃς δυνατοὺς μῦς!

— Μὴν φοβᾶσαι διὰ τίποτε ἀναλαμβάνω τὴν εὐθύνην.

-- Τότε θὰ φύγωμεν ὅταν θέλῃς.

— Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι;

— Σοῦ τὸ δοκίζομαι.

Μόλις εὐρέθη μόνος ὁ κόμης, πρὶν νὰ κτυπήσῃ τοῦ ὑπηρετοῦ του, ἐξήτασε ἐκ νέου τὸ ἀνώνυμον γράμμα. Καὶ σὰν νὰ ἐμάντευσε ἐκεῖνον ὅπου τὸ ἔγραψε, μία ἐλαφρὰ κοκκινάδα, μὴ ἀντανάκλασις συγκινήσεως ἐπέρασε εἰς τὸ πρόσωπόν του καὶ ἐδάγκασε τὰ χεῖλιά του.

Τί στρίγκλες αὐτὲς ἢ γυναῖκες, εἶπε καὶ ἔρριξε τὸ ὑπογάλανον χαρτί μέσα εἰς ἓνα συρτάρι τοῦ γραφείου του. Ὁ Ἴταλὸς ὁ ὁποῖος νυμφεύεται μὲ Ἀμερικανίδα αἰσθάνεται κατὰ τὸν πρῶτον καιρὸν κάποιαν ἠθικὴν κούρασιν. Ἡ ἀπάθειά του εὐρίσκεται εἰς ἀντίθεσιν μὲ τὴν σαξωνικὴν ἐνεργητικότητα, τὸ ἀνήσυχον καὶ ἀσταθὲς πνεῦμα του, τὸ ὁποῖον διαρκῶς φέρει εἰς τὴν εὐθείαν ὁδὸν ἢ γυναῖκα του, ἐπαναστατεῖ ὑπὸ τὸν νέον ζυγόν. Αἱ διαρκεῖς ἀντιθέσεις αἱ ὁποῖαι προέρχονται ἀπὸ τὴν διαφορὰν τῆς φυλῆς καὶ τῆς ἀνατροφῆς ἐρεθίζουν τὴν νευρικὴν του εὐαισθησίαν. Ὁ μονότονος ἦχος τῆς φωνῆς τῆς ξένης καὶ αὐτὸς κάνει νὰ ὑποφέρῃ τὸ μουσικὸν αὐτί του. Τελειώνει νὰ συνηθίσῃ εἰς ὅλα αὐτά. Δὲν ἀκούει πλέον παρὰ μόνον ὅ,τι θέλει, ἀφήνει τοὺς ἄλλους νὰ κάμουν ὅπως θέλουν καὶ εὐρίσκεται τελείως εὐτυχής.

Ἦτο μία ἀσυνείδητος ἀνάγκη ἀναπαύσεως καὶ ἀρμονίας, ἢ ὁποία ἐτραβοῦσε τὸν Λέλο πλησίον τῆς Donna Vitoria, τῆς μεγάλης αὐτῆς κυρίας μὲ τὴν ὁποίαν εἶχε τόσον στενὴν φιλίαν. Ἡ εὐήχος φωνὴ τῆς, αἱ ὠραῖαι κινήσεις τῆς, ἢ ἀριστοκρατικὴ χάρις τῆς, ἔθελγαν τὰ μάτια τοῦ κόμητος. Ἐγνώριζε πότε ἔπρεπε νὰ ὁμιλήσῃ, ἢ νὰ σιωπήσῃ, ἐμάντευε τὸ τραγουδάκι ἢ τὴν μελωδίαν ἢ ὁποία ἦτο κατάλληλος διὰ τὴν διάθεσίν του. Ὅταν τὴν ἐπανεῖδε εἰς τὸν κόσμον μετὰ τὸν γάμον του, ἠσθάνθη ἀμετρον ἀνακούφισιν ὅταν τὴν εὔρε περιποιητικὴν καὶ τελείως φυσικὴν. Δὲν ἠδύ-

Ἡ Μεγάλῃ Δούκιᾳ Σεργίου ὡς ἡγουμένη μονῆς ἐπισκέπτεται τὸν Τόρον.

νατο νὰ μαντεύσῃ τὸν ἡρωϊσμὸν τῆς: ὅταν ὁ ἄνδρας δὲν ἀγαπᾷ πλέον, δὲν ἐννοεῖ ὅτι ἡ γυναῖκα ἠμπορεῖ ν' ἀγαπᾷ ἀκόμη καὶ νὰ ὑποφέρῃ. Βεβαιωθείς ἀπὸ τὸν τρόπον τῆς Δόνας Βιτώριας ὁ Sant Anna τὴν ἐπεσκέφθη τὴν ὥραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐδέχετο. Εἰσῆλθε κατ' ἀρχὰς μὲ ἀρκετὴν δειλιαν μέσα εἰς τὸ μικρὸν σαλόνι τῆς, μαζῇ μὲ ἄλλους φίλους, ἔπειτα ἐπανῆλθε μὲ αὐξάνουσαν εὐχαρίστησιν. Εὐρίσκετο καλλίτερα ἐκεῖ, ἀπὸ τὴν λέσχην. Δὲν εἶχε πραγματικῶς τίποτε διὰ νὰ μεμφθῇ τὸν ἑαυτὸν του. Ἡ πριγκίπισσα δὲν ἦτο δι' αὐτὸν παρὰ

μία παλαιὰ φίλη. Ἀγαποῦσε τὴν Δώρα, τὴν νεότητά της, τὴν εὐθυμίαν της. Τὸ σπῆτι τοῦ ὅπως τοῦ τὸ εἶχε κάμει νέον καὶ λαμπρὸν τοῦ ἐφαίνετο εὐχάριστον, ὑγιεινόν, καὶ εὐχαρίστος ἐπεροῦσε τὴν ζωὴν του. Τὸ ἀνώνυμον ἐκεῖνο γράμμα τὸν ἐτάραξε ἐν τούτοις. Ναι, τὸν τελευταῖον αὐτὸν καιρὸν, ἐπήγαινε, ὅχι κάθε ἡμέραν, ἀλλὰ πολὺ συχνὰ εἰς τῆς Δόνας Βιτώριας. Ἐνθυμήθη ξαφνικὰ τὰ λόγια τῆς ρωμάντσας ποῦ ἐτραγουδοῦσε τὴν αὐτὴν βραδιά. Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ τὰ χεῖλιά του ἐπανελάβον:

Περασμένε καιρέ, γιατί δὲν ξαναγυρίζεις

πειά; Και σ' αν να κατελήφθη από φόβον. Διάβολε! διάβολε! είπε, ως πάμε εις την 'Αμερικην.

«Εΐθε η ειρήνη να είνε μαζήσου, τώρα και πάντοτε! Οί λόγοι αυτοί του βραχμάνου δέν ησαν χαμένοι, η ειρήνη έμεινε με την κ. Ρονάλδου. Η εικων του Sant-Anna ητο πάντα εκεί, πίσω από το μέτωπόν της, αλλά μικροτέρα, σβυσμένη, άνίκανος να κάμη ταχυτέρους τούς παλμούς της καρδιάς της και να της προξενήση λύπην. Και ο 'Ινδός της έκαμε ένα δώρον περισσότερον θεϊον άκόμη: κατά την ύπόσχεσίν του, της ένέπνευσε την έννοιαν της κοινής αδελφότητος, την έβαλε εις στενωτέραν σχέσιν με τα μικρά, με τα κατώτερα όντα, άκόμη και με αυτήν την φύσιν. Η άντίληψίς της είχε τελειοποιηθεί, η έλεημοσύνη της είχε άποικήσει περισσότεραν τρυφερότητα και θερμότητα και άπροσδόκητα συμβάντα είχαν έλθει να ξεαγνίσουν την ψυχην της από ό,τι κακόν ειχεν άφήσει το πάθος.

Μετά την επιστροφην της εις την 'Αμερικην, η 'Ελένη ηύρε τον τόπον εις τον πρώτον πυρετόν του πολέμου. Αί περισσότεραι από τās γυναίκας των πρώτων τάξεων, εκήρυττον και επιθυμοῦσαν την ειρήνην. Πολλαι έξ άλλου, έγνωρίζαν την 'Ισπανίαν, διότι είχαν ταξειδεύσει εις αυτήν, και είχαν αιθανθή τα θέληγτρα της, δια την ποιήσιν της, την λάμψιν του μεγάλου παρελθόντος της. 'Ολαι ησθάνοντο συμπάθειαν του φύλου, ειλικρινή θαυμασμόν δια την αντιβασιλεύουσαν βασιλίσσαν, τρυφερόν οίκτον δια τον βασιλέα παιδίον. 'Υπό το κράτος των αισθημάτων αυτών, εκριναν τον πόλεμον αυτόν ανάξιον έθνοους τόσοσ πολιτισμένου όσον το ιδικόν τους. Κ' εκήρυτταν άπροκαλύπτως τα συμφέροντα και τās φιλοδοξίας, αι όποια υπεκυρπτοντο κάτω από την σημαίαν του άνθρωπισμοῦ· η σημαία του άνθρωπισμοῦ είνε εκείνη η όποια σκεπάσει συχνά το έλεινότερον εμπόρευμα. Μόλις εκηρύχθη ο πόλεμος όλαι κατελήφθησαν υπό πατριωτισμοῦ και μίσους δια την 'Ισπανίαν. Πολλαι είχαν θαυμασίας στιγμάς γενναιότητος και άφοσιώσεως. Δια πρώτην φοράν έγνωρισαν τον τρόπον των μαχών και την άγωνίαν του πολέμου. 'Ετρεμαν και προσήχοντο δια τούς ιδικούς των, ανατρίχιαζαν εις τα κανόνια της νίκης και ένθουσιαζοντο με τās ηρωϊκάς διηγήσεις. 'Ολας αυτās τās συγκινήσεις ησθάνθη περισσότερον από κάθε άλλην η 'Ελένη.

Ο 'Ερρίκος Ρονάλδος, ο Charley Beauchamp και ο 'Ιάκωβος 'Ασκώτ κατετάχθησαν μεταξυ των πρώτων εις το 10ον σύνταγμα του ίππικού.

Εις την μάχην του 'Αγίου 'Ιωάννου, την πρώτην 'Ιουλίου ένφ άνέβαινε τροχάδην τον λόφον ο όποιος υπέρκειτο του Santiago ο 'Ιάκωβος 'Ασκώτ ευρε τον θάνατον τον όποιον ηλθε να ζητήση. Ο Charley Beauchamp, δέν εκτυπήθη: ο κ. Ρονάλδος έλαβε δύο σοβαράς πληγάς εις τον άριστερόν μηρόν. Η 'Ελένη η όποια τον είχε συνοδεύσει έως την Φλωρίδα, όπου με τινας φίλας είχαν ιδρούσει πρόχειρον νοσοκομείον, ευρε μέσον να έλθη πλησίον του. Ποτε δέν είχε την ευκαιρίαν να κάμη κάτι δια τον σύζυγον της, τα πάντα είχε λάβει από αυτόν, τα πάντα είχε άπαιτήσει. Δια πρώτην φοράν ευρέθη περιστασις, να τον περιποιηθή διότι τον κρατούσε εις τα χέρια της αδύνατον σ' αν παιδάκι. 'Επέρασε πολλās νύκτας πλησίον του και η αυξάνουσα άγάπη έκαμνε τα χέρια της επιδεξιότερα και έλαφρότερα. Διεφιλονείκησε το πόδι του από το μαχαίρι του χειρουργού και τον έσωσε από τον άκρωτηρισμόν: εις το έργον αυτό της συζύγου και της γυναικός ευρε τās γλυκύτερας χαράς από όσας ποτε έγνωρισε, και από αυτās τās άνησυχίας έγεννήθη δια τον 'Ερρίκον άγάπη, την όποιαν μέχρι της στιγμής εκείνης δέν ητο ικανός να της έμπνεύση. Μόνον κατά τον Σεπτέμβριον ηδυνήθη να τον οδηγήση εις Massachusettes εις τον 'Αγιον Ουμβέρτον, την ώραίαν έξοχην την όποιαν είχε κληρονομήσει από τον πατέρα του. Εκεί, ηρχισε να αναλαμβάνη. Ο καιρός της αναρρώσεως υπήρξε και δια τούς δύο δευτέρα σελήνη του μέλιτος, άπειρώς γλυκύτερα και ευτυχεστερα από την πρώτην. Κατά τα μέσα 'Οκτωβρίου επέστρεψαν εις την Νέαν 'Υόρκην, όπου ο κ. Ρονάλδος έτοιμάζετο να γνωστοποιήση την νέαν δύναμιν την όποιαν άνεκάλυψε. Και επανευρίκομεν την 'Ελένην εις το περίφημον σαλονάκι της τουαλέττας της. Το είχε αλλάξει έντελώς. Δέν υπήρχον πλέον τα άνοιχτόχρωμα μεταξωτά εις τούς τοίχους, ούτε οι σαλαμάνδρες και οι πεταλοῦδες επάνω εις τούς μπερντέδες Παντου ήσαν παλαιά περσικά ύφάσματα, άσπρα ξύλα, και ύδατογραφίες του Leloir και του Corelli, και μόνον ένας πίναξ με λάδι, ο του Βιλλυ Γρεϋ. **Η τρέλλα της Τιτάνιας.**

Με ένα φόρεμα στακτολιλά εκάθητο εμπρός εις τον καθρέπτην της και εγυάλιζε τα νύχια της, βλέπουσα μέσα εις τον καθρέπτην χωρίς να βλέπη. Ο καθρέπτης της πάντα ο ίδιος άντανακλούσε πρόσωπον πολυ διαφορετικόν, ευγενεστερον, και γλυκύτερον, μεταξυ των φριδιών η ρυτίς της σκέψεως είχε χαραχθή. 'Εχρειάζοντο δια να την ζωγραφίση και εις νέα

ΑΡΑΒΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η Κοσμηματοουργία, το σχεδιογράφημα, τα ανάγλυφα επί των όποιων φαίνονται τ'όσαι ώραίαι παραστάσεις της φαντασίας η πραγματικών γεγονότων ληφθέντων εκ του άνθρωπίνου βίου δίδουν νύξιν της ψυχολογίας και της ιστορικής άναπτύξεως των διαφόρων λαών.

Εκ των πολυαρίθμων στολισμών τους όποιους παρουσιάζει η προϊστορική λιθίνη εποχή διαφιλονικούν τα πρωτεϊα, τόσοσ δια το χαρακτηρίζον αυτους. Έως ιδιάζον ύφος. Όσον και δια την επιρροήν την όποιαν έσχον επί της μορφώσεως και εξελίξεως της μεταγενεστερας Τέχνης οι 'Ανατολικοί στολισμοί, κινούν πράγματι το ένδιαφέρον. Εις τους 'Αραβας της Νοτιοδυτικής 'Ασίας και της Βορειοανατολικής 'Αφρικης εις τους Μαυριτανούς της έσχατίας της Νοτιοδυτικής Ευρώπης όφείλεται η Τέχνη αυτή, της όποιας το όνομα τόσοσ συνεχώς προφέρομεν και την καταγωγήν τόσοσ όλίγον γνωρίζομεν.

Τα 'Αραβουργήματα [άραμπέσκ] έχουν πάντοτε—και τοῦτο ακριβώς είνε το ιδιαίτερον αυτών χαρακτηριστικόν—ως β'άσιν την γεωμετρίαν. Μετά των διαφόρων γεωμετρικών σχημάτων άνέμιξεν η ώραία αυτή Τέχνη και φανταστικών και πραγματικών άνθέων και φυτών σχήματα, χρωματίζουσα αυτ'α θαυμασίως. Η έννοια του έλου έργου άνευρίσκετο εις τον μυθώδη των όνειρων κόσμον εις τον όποτον τόσοσ οι 'Ανατολικοί λαοί ήρέσκοντο. Η νεωτέρα κοσμητική και κομψοτεχνία έχει πολυ επηρεασθή από αυτους τους μεσημβρινούς λαούς περισσότερον παρ' όσον ημεεις γνωρίζομεν. Το άραβουργήμα η άρχαιοτάτη μορφή της γραφικής Τέχνης άποτελείται από γεωμετρικά σχήματα, διότι ο 'Ισλαμισμός άπηγόρευσε την άπεικόνισιν άνθρώπων και ζώων, παραστάσεις φαινομένων εις προκατακλυσμαίους ήδη λαούς. Πολυ ένωρίς όμως άνεμίχθη εις τās γεωμετρικάς του σχεδιογραφήματος τούτου γραμμάς άλλο τι ειδικώς άραβικόν, το όποτον προς την έμφυτον των 'Αράβων εις τα συμβολικά κλίσιν και εις την ιδιαιτέραν αυτών δια την ποιήσιν και δι' άποφθέγματα άγάπην, πληρέστατα άνταπεκρίνετο: η δια διαφόρων σημείων και άντικειμένων γραφή. 'Αρχαιοτάτη των 'Αράβων γραφή ητο η δι' όρθίων σκληρών γραμμών, η Κουφική λεγόμενη, εκ της πόλεως Κούφα όπου ητο και η μεγάλη 'Αραβική σχολή. Τα πρώτα του Κορρανίου χειρόγραφα έγράφησαν δια κουφικών

χρώματα, η όμορφιά της είχε τόνους πλουσιωτέρους και θερμοτέρους. Τα μαλλιά της είχαν πράγματι το χρώμα του ίακύνθου. Τα μάτια της είχαν ένα λεπτό μαῦρο στεφάνι.

ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ

Γ'

Κι' άργοί, γοργοί
εδώ στη γη
και στα νερά,
ποῦν' άλμυρά,
πολλ' είν' οι δρόμοι.
κ' εκεί βαθείς,
άν έψωθής
στος ουρανοῦς,
ποῦ φεύγει ο νοῦς,
κι' άλλ' είν' άκόμη

«Όσοι μποροῦν
να τους χαροῦν
πετοῦν εκεί
ποῦ κατοικεί
Μορφιά κ' 'Αλήθεια
—είν' οι τρελλοί!
μα οι ποιο πολλοί
στο χῶμα εδῶ,
—να μη τους 'δῶ!—
σέρνουν τα στήθεια!

Κι' στο γιאלό
με τ' καλό
λυε τα παριά
στη σκοτεινιά
γοργό καράβι
μ' αυτ'α λυτ'α
τρέχει, πετῖ,
πετῖ γοργό
και πίσω άργῖ
ταύλακι άνάβει.

Κλάψε ψυχή,
ποῦ μοναχή
στην άμμουδιά
με τη καρδιά,
—με τη καρδιά σου!
στέκεισ και κλαίς,
και λόγια λίσ,
λόγια χρυσά,
λόγια χρυσά,
«—μη φεύγης στ' σου!»

Μ' άπ' τη φραγή
για ξένη γη
κι' άπ' τη στεριά
με το βορειά
ξάνοιξ' εκείνος,
πάει η χαρά
με τα φτερά
μόν' η ξανθή
θα μαραθῖ
τώρα σ' αν κείνος.

(Από τους Δρόμους του κ. 'Αγγ. Σημημιώτη)

«— Στην έρημιά
φωνή χαμιά
μητε ζωή
μόνον βοή
άφροί και κῶμα..
Βοηθῖτ' άγ' ο
γερός να βγῖ
άπ' το γιאלό
με τ' καλό
για' είμαι κρῖμα!»

'Ετο' η δειλή
παραλαί,
ποῦ λαχταρῖ
κρυφή χαρά
και με το χ'οι
στ' λνει φιλιά
μιάν άγκαλιά,
για τη ψυχή,
ποῦ μοναχή
πάε σ' άλλα μέρη.

Ξανθή καλή,
ξανθή τρελλή
γιατι τον ρειό
με το σταειό
να μην κρατήσης,
'Ερμη ψ'χη
και μοναχή
σ' αν καλαμιά
στην έρημιά
και πῶς θα ζήσης!

Μ' άργοί, γοργοί,
εδώ στη γη
και στα νερά
ποῦν' άλμυρά,
πολλ' είν' οι δρόμοι,
κ' εκεί βαθείς,
άν έψωθής
στος ουρανοῦς,
ποῦ φεύγει ο νοῦς
κι' άλλ' είν' άκόμη.

«Όσοι μποροῦν
να τους χαροῦν
πετοῦν εκεί,
ποῦ κατοικεί
Μορφιά κ' 'Αλήθεια.
είν' οι τρελλοί!
μα οι ποιο πολλοί,
στο χῶμα δῶ
—να μην τους 'δῶ!—
σέρνουν τα στήθεια.

χαρακτήρων. Ἡ γραφή αὕτη ἦτο πλησιεστάτη τῆς σφηνοειδοῦς τῶν Ἀσσυρίων. Ἀργότερα ὅμως εἰσήχθη ἡ διὰ πλαγίων γραμμῶν, ἡ Νεσκή λεγομένη, ἥτις διὰ τὸ κομψὸν τοῦ σχήματός της εἶχε προτιμηθῆ, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ὑπεχώρησεν ἡ κουφική. Ἡ γραφή τῶν Ἀράβων ἔγεινε καὶ εἶναι ὠραία τέχνη ἀντὶ τῆς ἀτέχνου γραφῆς τῶν Δυτικῶν λαῶν.

Ἄξιοπαρατήρητον εἶνε ὅτι οἱ Ἀραβες ἀν καὶ λαὸς πολεμικὸς ἦσαν τόσον ἐπιδεκτικοὶ μορφώσεως, τόσον ἐπιδέξιοι παρατηρηταί, ὥστε εἰς τοὺς λαοὺς, τοὺς ὁποίους διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου κατέκταν καὶ ὑπεδούλωναν, ὅτι καλὸν εὗρισκαν, τὸ παρελάμβαναν, καθ' ὅσον τοῦτο δὲν ἀντέφασκεν εἰς τὰ ἦθη, ἔθιμα καὶ τὰς δοξασίας των, τὸ ἐτελειοποιῶν, οικειοποιούμενοι αὐτό, καὶ ἐπαρουσίαζαν ἀνθρωπότητην ὑπαρξίν συγχωνευθεῖσαν εἰς ὅ,τι καλὸν ἰδικῶν των. Τὰ ἰδιαιτέρα στάδια τῆς ἐνδιαφερούσης αὐτῆς συγχωνεύσεως τῆς Τέχνης εἶνε σαφῶς εὐδιάκριτα. Μεταξὺ τῶν διατηρουμένων εἰσέτι ἀρχαίων αὐτῶν κτιρίων τῆς Ἀραβικῆς Βυζαντικῆς καὶ ἀρχαίας Αἰγυπτιακῆς Κοσμηματοουργίας ἀνεύρισκεται εὐκόλως τὸ γνήσιον πρῶτον Ἀραβικὸν σχεδίασμα καὶ τὸ ἀργότερον μετ' ἄλλων τοιούτων συγχωνευθέν. Εἰς τὰ Μωσαϊκὰ δάπεδα, εἰς τὴν ὑφαντουργίαν (ἰδίως εἰς τοὺς διὰ γονυκλίσιαν τῆς προσευχῆς τάπητας) καὶ εἰς ἄλλα διάφορα τῆς Βιομηχανίας προϊόντα τῆς νεωτέρας περιόδου ἐπικρατεῖ σχεδὸν πάντοτε τὸ γεωμετρικὸν σχέδιον ὡς βάσις. Ἄλλ' αἱ δευτερεύουσαι γραμμαὶ ὑπαχωροῦν, καὶ τὸ φυτικὸν βασίλειον ἀρχίζει νὰ παριστάνεται ποικίλον· εἰς τὸ ἀρχαῖον αἰγυπτιακὸν σχέδιον περιωρίζετο, κυρίως καὶ συνήθως εἰς τὸν Λοτὸν καὶ τὸν Πάπυρον. Ἄλλο χαρακτηριστικὸν τῆς Ἀραβο-αἰγυπτιακῆς κοσμηματοουργίας εἶνε ὅτι, παραλαμβάνοντες, ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν, οἱ νικηταὶ ἀπὸ τὰ ὑποδουλούμενα ἔθνη ὅ,τι καλὸν εἶχον, καὶ οικειοποιούμενοι καὶ τελειοποιούντες τοῦτο, συνηρομολόγουν ἀριστα τὴν γεωμετρικὴν τῶν γραμμῶν μετὰ τῶν τοῦ κατακτηθέντος μέρους συνθέσεων. Πουθενὰ δὲν φαίνεται παράκρουσις ἢ παρατονία.

Τὰ στολίσματα τῆς Ἀραβικῆς Ἀρχιτεκτονικῆς ἔχουν στενὴν σχέσιν μετὰ τῆς βιομηχανίας, ἀναποκρινόμενα εἰς τὰς ψυχικὰς τῶν Ἀνατολιτῶν διαθέσεις, οἵτινες προτιμοῦν μᾶλλον τὸ ἔνδον ἢ τὸ ἔξω τοῦ οἴκου νὰ στολίζου. Προχωρήσαντες πρὸς Ἀνατολάς, μετὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Περσίας καὶ τῶν Ἰνδιῶν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν λαῶν τούτων παρέλαβον καὶ ἴδιον αὐτῶν κτῆμα ἐποίησαν σχέδια

τῶν λαῶν αὐτῶν, μὲ ὀλίγας παραλλαγὰς μὴ συναδούσας μετὰ τῶν δογματικῶν ἀπαγορεύσεων τοῦ Κορανίου. Ἡ μυθώδης πολυτέλεια καὶ τὸ καθ' ὑπερβολὴν ἐλεύθερον τῶν Περσῶν πνεῦμα ἐπηρέασεν ἐκ τούτου τὴν ἀραβικὴν Τέχνην. Αἱ ἀπλαὶ τοῦ σχεδιογραφήματος γραμμαὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀντικαθίσταντο ὑπὸ τοῦ φυσιολογικοῦ βασιλείου. Μία κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον παραχώρησις προνομίου εἰς τὴν Περσικὴν καὶ Ἰνδικὴν αἰσθητικὴν ἤρχισε νὰ φαίνεται. Ἐνῶ δὲ ἡ Ἀρχιτεκτονικὴ περιωρίσθη εἰς συνθέσεις, ἀφορώσας μόνον τὸ φυτικὸν βασίλειον, εἰς τὴν ὑφαντουργίαν, προϊόντος τοῦ χρόνου ἤρχισε νὰ εἰσάγεται εἰς τὸ βασίλειον τῶν ζώων καὶ ἡ ἀρχαία προσέτι Ἀσσυριακὴ καὶ Βαβυλωνιακὴ φανταστικὴ προσωπογραφία, καὶ ἀργότερα δὲν περιεφρονήθησαν καὶ αἱ πολυειδεῖς κυνηγετικαὶ τῆς Ἰσπανίας συνθέσεις. Τὸ γεωμετρικὸν σχέδιον ἤρχισε νὰ ὀπισθοχωρῇ. Ἡ αἰρετικὴ μικρὰ τέχνη εἰργάζετο δραστηρίως καὶ ἔκαμεν ἄλλα ἄξια λόγου. Ἡ Ἀρχιτεκτονικὴ ὅμως ἐφύλαξεν ἑαυτὴν αὐστηρῶς ἀπὸ τὴν ἔκπτωσιν αὐτὴν τοῦ νόμου τοῦ Μωάμεθ. Καὶ μολονότι ἀνεγνώριζε τὴν ἀπεικόνισιν τῶν ρόδων, τῶν γαρυφάλων, τῆς Ροδῆς, τὸ περιπλεγμὰ τῶν κλάδων τοῦ φοίνικος καὶ τῶν ἀνθισμένων τοῦ ἔαρος δένδρων, διετήρησεν ὅμως πάντοτε τὸν ζῆλον νὰ μὴ ἀφήσῃ τὰ Ἀραβουργήματα νὰ παραχωρήσουν τὰ πρωτεῖα των καὶ τὸ σοβαρὸν τῶν γραμμῶν των εἰς τὴν ἀντιγραφὴν τῆς φύσεως.

Καὶ ἡ ἐπιρρῶς τῆς Κίνας ἀργότερα γίνεται καταφανὴς εἰς τὸ ἀραβικὸν σχέδιον. Εἰς τὴν Κίναν αἱ συνθέσεις τῶν γραμμῶν ἦσαν παρηγωνισμέναι ὑπὸ τῆς φυσιολογίας ἢ ὁποία κυρίως ἐννοεῖτο οὐμβολικῶς. Ὁ λοτὸς εἰς ὅλα αὐτοῦ τὰ στάδια (κάλυξ ἢ ἄνθος) ἐσήμαινε τὴν ζωικὴν τῆς φύσεως δύναμιν. Ἡ παιονία ἦτο τὸ σύμβολον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς. Μεγαλειτέραν ὅμως προτίμησιν εἶχον τὰ ζῶα καὶ αἱ φανταστικαὶ σκηναί. Ὁ Δράκων ἐσήμαινε τὴν ὑπερτάτην γηίνην δύναμιν καὶ τελειότητα. Τὰ πτηνὰ Φοῖνιξ καὶ Γέρανος ἦσαν τὸ σύμβολον τῆς ἀθανασίας. Ὁ ἐν εἴδει λέοντος, ὑπερμεγέθης κύων, ἡ χελώνη καὶ τὸ πλησιόμορφον τῆς ἐλάφου θηρίον κωλὶν ἀπεικονίζοντο εἰς τὰ ἀραβικὰ μετὰξίνα ὑφάσματα τὰ ὁποῖα ἐξηπλοῦντο ἀπανταχοῦ, καὶ ὅπου αἱ συνθέσεις αὐταὶ μετὰ φανατισμοῦ ἐθεωροῦντο μυστηριώδεις δυνάμεις. Εἰς τὸ ἀραβικὸν σχεδίασμα εἰσήχθησαν κατ' ἀνάγκην, ἔνεκα τοῦ ἀνθηροῦ τῆς Ἀραβίας μετὰ τῆς Κίνας ἐμπορίου.

Μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Ἀνατολικοῦ Καλιφάτου ἐδραπέτευσε καὶ ἡ τέχνη εἰς τὴν Δύσιν ἤλθε μετὰ τῶν Μαυριτινῶν εἰς τὴν Ἰσπανίαν καὶ ἀνεπτύχθη λαμπρῶς. Παρὰ τὸν Αἰγυπτιακὸν λοτὸν τὴν Ἑλληνικὴν ἄκωνθον καὶ τὸ Ἀσσυριακὸν ρόδον προσήλθε ἡ σταφυλὴ καὶ τὸ φύλλον της, ἡ καστανέα, τὰ ἀναρριχώμενα φυτὰ, τὸ τριφύλλιον, ὁ φοῖνιξ, τὸ ἄνθος τῆς πορτοκαλέας, τὸ ρόδον, τὸ γαρύφαλον. Καὶ ὁσημέραι ἀνεφαίνοντο νέοι συνδυασμοὶ διὰ τὰς κλαδώσεις καὶ τὸ σύμπλεγμα τῶν φυλλωμάτων. Αἱ γραμμαὶ τῆς βάσεως καὶ οἱ κλάδοι φαίνονται τόσον τεχνικὰ περιπλεγμένοι, ὥστε νὰ ἀπασχολοῦν ἐπὶ ὥρας καὶ τὸν γυμνασμένον ὀφθαλμὸν καλλιτέχνου καὶ μέγας ἀνεπτύσσετο ζῆλος διὰ τὸν χρωματισμὸν. Ἐκαστον χρῶμα εἶχε καὶ τὴν σημασίαν του, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδίδετο πολὺ προσοχή. Τὸ πράσινον ἦτο ἀνεκαθεν τὸ χρῶμα τοῦ Προφήτου, καὶ ἦτο τὸ σύμβολον τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐλπίδος. Τὸ κίτρινον εἰς τοὺς ἀνατολικούς λαοὺς ἐκ τῶν παναρχαιοτάτων χρόνων ἦτο τὸ σύμβολον τῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ κυριάρχου καὶ τῆς εὐθυμίας. Εἰς τοὺς χρόνους τοῦ ἵπποτισμοῦ ἔλαβε τὴν σημασίαν τῆς ὑπονοίας, τῆς ἀπιστίας, τοῦ φθόνου. Τὸ βαθυκόκκινον ἦτο σημεῖον λύπης· αἱ διάφοροι αὐτοῦ ἀποχρώσεις μέχρι τοῦ γλαυκοῦ ἐσήμαιναν ἐμπιστοσύνην, πίστιν, σταθερότητα. Τὸ ἰώδες σωφροσύνην, βαρύτητα τὸ ρόδινον τρυφερότητα. Τὸ πορφυροῦν τὸ φλογῶδες μεγαλοπρέπειαν. Τὸ κόκκινον ἐσήμαινε τὴν χαρὰν καὶ τὴν ζωικὴν δύναμιν.

Ἐκτὸς τῆς ἐξόχου ὠραιότητος τῆς διὰ διαφόρων σημείων καὶ ἀντικειμένων γραφῆς ἀπαντῶμεν καὶ ἄλλα γνωρίσματα μαρτυροῦντα περὶ τῆς γνησίας ἢ μὴ τῶν ἀραβουργημάτων καταγωγῆς. Εἰς τὰς Περσικὰς καὶ Ταρταρικὰς χώρας εὗρισκομεν σχεδιάσματι συρματοειδῆς ἔχον ὡς βάσιν πολύγωνα ἄστρα. Εἰς τὰς Τουρκικὰς χώρας τὰ ἀραβουργήματα ἔχουν ὡς βάσιν ἐν ἐπτάγωνον ἢ πεντάγωνον. Πολύγωνοι βροζέται εἶναι Συριακῆς ἢ Αἰγυπτιακῆς προελεύσεως. Αἱ τῆς Ἰσπανίας, Σικελίας καὶ Βορείου Ἀφρικῆς ἔχουν ὡς βάσιν τρίγωνον ἢ τετράγωνον.

Ἐνεκα τοῦ ἐξακολουθητικῶς αὐξήσαντος μετὰ τῶν ἀνατολικῶν χωρῶν ἐμπορίου καὶ ἰδίως δὲ τὰ μετὰξίνα ὑφάσματα, τὸ βελούδον, τὸ ἀτλάζι, τὰ φρουσούφαντα καὶ τοὺς τάπητας ἐγεννήθη καὶ εἰς τοὺς τόπους τῆς Δύσεως ἀγάπη διὰ τὸ Ἀραβικὸν σχεδίασμα. Οἱ τάπητες, τὰ τόσα ἄλλα καλύμματα, τὰ στολίζοντα τὰς αἰθούσας καὶ τὰ καλλωπιστήρια τῶν κυριῶν τῆς ἐποχῆς μας, εἶνε ἀγαπητά,

θαυμάζονται καὶ τόσον περισσότερον τιμῶνται ὅσον αὐθεντικωτέρα ἐξ ἀνατολῆς εἶναι ἢ καταγωγῆ των ἢ τοῦλάχιστον γνησίως ἀνατολικὸν τὸ σχέδιόν των.

Ἐν Μονάχῳ

Κατὰ μετάφρασιν

MARIA ΠΙΝΕΛΛΗ

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΩΜΕΝ

Α'.

«Τὸ πᾶν συνοψίζεται εἰς τοῦτο, μοῦ εἶπε. Σὺ καὶ ἐγὼ ὀφείλομεν νὰ ζήσωμεν μὲ τρόπον ὥστε ἡ ζωὴ μας νὰ χρησιμεύῃ εἰς ὅσους ἔχουν τὴν ἀνάγκην μας. Πολλοὶ ἄνθρωποι εἶναι σκλάβοι, εἴτε τῆς μόδας, εἴτε τῆς καλοπέρασης εἴτε τῆς φιλοδοξίας, εἴτε τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν. Οἱ χριστιανοὶ, ἄνδρες καὶ γυναῖκες πρέπει νὰ εἶναι ἐλεύθεροι, διὰ νὰ ἠμποροῦν νὰ ὑπηρετοῦν τοὺς ἄλλους. Δὲν ἠμποροῦμεν νὰ ἐλευθερωθῶμεν ἀπὸ τὴν σκλαβιά, παρὰ μόνον ἂν ἐλευθερώσωμεν τοὺς ἀδελφούς μας.

»Μὴ σὲ ἀπασχολῇ ὅ,τι κάμνει ὁ ἄλλος. Ὅφείλεις νὰ ὑψωθῆς καὶ νὰ καταστραφῆς μόνος σου. Ἐνθυμοῦ ὅτι χάνεις πολὺτιμον καιρὸν ἀσχολούμενος μὲ οἶον δήποτε, ἐνῶ παλαίεις δι' ἑαυτόν.»

Kipling

Μάθετε λοιπὸν νὰ γνωρίζετε τὸν ἑαυτόν σας. Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτον καθήκον κάθε γυναίκος.

Δυστυχῶς ἡ περισσότερὴ ἀπὸ ἡμᾶς καταβαίνουν ἀμερίμνος τὸν ποταμὸν τῆς ζωῆς, χωρὶς νὰ ζητοῦν νὰ μάθουν ποῦ θὰ ἀγκυροβολήσῃ τὸ πλοῖόν των. Περιορίζονται μόνον εἰς τὸ νὰ ἀποφεύγουν τοὺς ἀνέμους καὶ τὰς κακὰς συναντήσεις εἰς τὰ ταξίδια των.

Ἄλλες ἀσχολοῦνται εἰς τὸ τί κάμνῃ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, ἀντὶ νὰ κάμνουν αὐτὲς ὅ,τι ὀφείλουν. Καὶ τὰ χρόνια περνοῦν χωρὶς αἱ περισσότεραι νὰ καταλάβουν τί ζητεῖ ἀπὸ ἡμᾶς ἡ ζωὴ. Γενικῶς ζῶμεν, μιμούμεναι ἢ μία τὴν ἄλλην. Ἐνῶ ὀφείλομεν νὰ ζῶμεν διὰ νὰ γνωρίζωμεν πρωτίστως διατὶ εἴμεθα προωρισμένοι καὶ πρὸς ποῖον σκοπὸν ὀφείλομεν νὰ τείνωμεν.

Ἔως μέχρι πρὸ ὀλίγου ἐπιστεῦετο ὅτι ἡ γυναῖκα ποῦ ἔπαυε νὰ εἶναι νέα, ἦτο γιὰ πέταμα. Ὑπάρχει μάλιστα καὶ Ἰταλικὴ παροιμία : Ἄμα ἡ γυναῖκα περάσῃ τὰ σαράντα

κατσαρόλα με λίγο βούτυρο, μισό λεμόνι, ζουμί και ένα ποτηράκι οινόπνευμα. Τὰ σκεπάζουν με τριμμένη γαλέτα, τὰ αφήνουν να σιγοψηθούν ένα τέταρτον και σερβίρουν.

Πλάτη άρνιού. Γίνεται ψητή, υπό τόν όρον να βγη με προσοχήν τὸ κόκκαλο, να μείνη μόνο τὸ άκρον, να δεθῆ σφικτά, και έπειτα να ψηθῆ εἰς τὴν κατσαρόλα. Κίθεται trauchs και είναι πολὺ νόστιμη.

Πλάτη παραγεμιστέ. Πρέπει να είναι μεγάλο άρνιού, και να άφαιρεθῆ τὸ κόκκαλο χωρίς να τρυπήσῃ τὸ πεσό της. Έτοιμάζετε τὸ γέμισμα με ὀλίγο γουρουνίσιο κρέας κομμένο εἰς τὴν μηχανή, ἢ άλλο ψητὸ κρύο, με δύο μῆλα ψημένα στῆ χύβωλη και λυωμένα. με τρία τέσσαρα κάστανα, βρασμένα και λυωμένα, με λίγα μύγδαλα κοπανισμένα, με ὀλίγο ψωμί, μουσκεμένο εἰς σάλτσα ψητού, ἢ εἰς ζουμί δυνατό. με μαϊντανὸ φιλοκομμένο, με άλατοπίπερο, με φλούδα πορτοκαλιού τριμμένη. Τὰ κοκκινίζετε ὅλα μαζί με τὸ βούτυρο, τὰ σβύετε με ὀλίγο άσπρο κρασί και με ὀλίγες σταχόνες κονιάκ, τὰ κάνετε ὡσαν άλοιφή και με αὐτὸ γεμίζετε τὴν πλάτη.

Τὴν ρίβετε έπειτα καλά και τὴς δίδετε εἰς τὸ γέμισμα σχῆμα στρυγγωτόν. Τὴν βίζετε έπειτα σε μεγάλη κατσαρόλα, τὴν κοκκινίζετε με βούτυρο και έπειτα τὴν βράζετε με έναμυσο ποτηρι ζουμί ἢ νερό, με μισὸ ποτηρι οινόπνευμα. ἢ κρασί άσπρο, με 3 καρτόττα, 2 κρομμύδια καρφωμένα με 2 γορόφαλα με ὀλίγο μαϊντανὸ και σέλινο και τὸ άνάλογο άλατοπίπερο. Τὴν αφήνετε να βράσῃ. Πρέπει να σκεπάζεται από ὅλα αὐτά και να σιγοψηθῆ μιά μιση ὥρα. Έπειτα λιγοστεύει ἢ σάλτσα της και αν έχετε φούρνον τὴν βάζετε να κάμη κρούστα, εἴτε μὴ τὴν ψήνετε με φωτιά επάνω και κάτω. Περνάτε τὴν σάλτσα και αν είναι πολλή, τὴν αφήνετε να βράσῃ μέσα εἰς κατσαρόλα για να λιγοστεψῇ. Τὴν σερβίρετε με πατάτες τηγανητές, ἢ με μικρά κρομμύδια ψημένα ιδιαιτέρως με βούτυρο και ζουμί ἢ με καρτόττα σωτὲ και μανιτάρια, ἢ με ὅλα αὐτά μαζί.

Με τὴν φάρσα τῆς πλάτης παραγεμίζετε κόττες, γάλλους, πάπιες και ὅ,τι άλλο.

Περιεχόμενα τοῦ τεύχους τῆς Ιδ

9)βορίοι τῆς «GRAECIA».

L'Offrande (Henri de Régnier) Hors les Tombes: Tanagréeunnes et Myrinéennes. (Xavier-Pelletier) Camées littéraires de Constantinople (Adolphe Talasso). Quand la Belle s'éveilla (Alexandre Arnoux). Saint Paul devant les Athéniens (Albert du Bois). Textes de: Jeanne Dortzal.—A. Christophoulo.—Cam. Dubois.—A. Eftaliottis.—André de Fouquières.—Maurice Facy.—Hubert Pernot.—Gaston Vollet.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ κ. κ.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΣ ΜΑΣ

Παρακαλοῦνται ὅσαι ἐκ τῶν κ. κ. ἀναγνωστριῶν μας καθυστεροῦν ἀκρίμη τὴν ἐγγραφὴν των ἢ να πληρώσουν αὐτὴν εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἀνταποκριτὰς μας, ἢ να τὴν ἀποστείλουν εἰς τὸ γραφεῖον μας διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, χωρὶς ἀναβολὴν.

ΚΥΡΙΑΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΔΙ' ΕΡΓΑΤΙΔΑΣ

Εἰς τὸ κατὰστημα τῆς Οἰκοκυρικῆς και Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς ὁδὸς Ὀμήρου 24, λειτουργεῖ κάθε Κυριακὴν ἀπὸ τὰς 9—12 π. μ. τὸ Κυριακὸν Σχολεῖον δι' ἀμαθεῖς ἐργάτιδας και ὑπηρετρίδας.

Ἐρεὺς ἐξηγεῖ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας διδάσκεται δὲ ἀνάγνωσις, γραφὴ και ἀριθμητική, ὡς και τὰ καθήκοντα τῆς γυναικὸς εἰς τὴν οἰκογένειαν, τὴν κοινωνίαν και τὴν πατρίδα. Αἱ ἔχουσαι ἀμαθεῖς ὑπηρετρίδας δύνανται να τὰς στέλλουν εἰς τὸ Κυριακὸν Σχολεῖον πρὸς μὶσθῶσιν.

Ἐπίσης τὰς Κυριακάς δανείζονται βιβλία ἀπὸ τὴν λαϊκὴν βιβλιοθήκην τῆς Σχολῆς πρὸς τὰς ἐργάτιδας ἐργοστασίων, ὡς και πρὸς κάθε γυναῖκα ἢ κόρην, ἐπιθυμοῦσταν να περνᾷ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεώς της με τὴν συντροφίαν τερπνῶν και διδακτικῶν βιβλίων.

ΚΟΡΗ Ἑλληνὶς γνωρίζουσα καλὰ γαλλικὰ ζητεῖ οἰκίαν διὰ να περιποιεῖται μικρὰ παιδιὰ, να τὰ συνοδεύῃ εἰς τὸν περίπατον και να ὀμιλῇ μαζί των γαλλικὰ. Ἀναλαμβάνει και ράψιμο τῶν παιδιῶν. Ἐχει πολὺ καλὰς συστάσεις.

ΚΟΡΗ γνωρίζουσα τὴν Ἀγγλικὴν, δυναμένη δὲ να βοηθῇ εἰς τὴν ραπτικὴν και να συνοδεύῃ μικρὰ εἰς τὸν περίπατον ζητεῖ θέσιν εἰς οἰκογένειαν. Συνιστᾶται θερμότερα ἀπὸ ἡμᾶς.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ νηπιαγωγὸς ἀναλαμβάνει τὴν προγύμνασιν μικρῶν και συνοδεύει αὐτὰ εἰς περίπατον. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.